

OVIDIU GAINA
(Stan M. Popescu)

LEGIONARISMUL
INTRE
PAIDEIA SI POLITICA

EDITORIAL EUTHYMIA
Buenos Aires, 2001

De acelas autor: Ovidiu Gaina
(Stan M. Popescu)

- 1) "El hambre de Dios" (De Pascal a Saint Exupery) Editorial Perlado, Buenos Aires, 100 p. 1955.
- 2) "Introducción a la Filosofía de la Historia", Ed. Luis Laserre, Buenos Aires, 150 pág., 1961.
- 3) "Auge y Ocaso de la Aristocracia", 200 pág. Editorial Sala, Madrid, España, 1974.
- 4) "Autopasia de la democracia" Un estudio de la Anti-religión, Editorial Euthymia, 497 pág. 1984, Buenos Aires.
- 5) "La obsesión por el cambio" Edit. Euthymia, 258 pág. 1988, Buenos Aires.
- 6) "Cultura y Libertad", 244 pág. Edit. Euthymia, Buenos Aires, 1990.
- 7) "Psicología de la Política" Editorial Euthymia, 218 páginas Buenos Aires, 1991.
- 8) "Democratización de la Cultura" Editorial Euthymia, 210 pág. Buenos Aires 1992.

OVERHO-GAINA
(Stan M. Popescu)

LEGIONARISMUL

intre

PAIDEIA si POLITICA

Fragmente din exil

Buenos Aires, 2001

OVIDIU GAINA
(Stan M. Popescu)

LEGIONARISMUL

intre

PAIDEIA si POLITICA

Fragmente din exil

Buenos Aires, 2001

ANALIZĂ
(Stan M. Popescu)

LEGIONARISMUL

între

PAIDEIA și POLITICĂ

Hecho el depósito que prevé la ley 11.723
Impreso en la Argentina

Ninguna parte de esta publicación, incluido el diseño de cubierta, puede ser reproducida, almacenada o transmitida en manera alguna ni por ningún medio, ya sea eléctrico, químico, mecánico, óptico, de grabación o fotocopia, sin permiso previo del editor y/o autor.

LEGIONARISMUL ÎNTRE
"Paideia" și "Politica"

CAPITANULUI

și lui

MOTA

cu adanca umilinta

LEGIONARISMUL INTRE "Paideia" si "Politica"

"Căci nimeni nu poate pune altă temelie decât cea pusă, care este Iisus Christos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fan, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față; ziua Domnului o va face cunoscut căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia".

I. Cor. III, 12/13.

"Quid enim aliud est superbia, quam, ut quidam sanctus deffinit, amor propriae excellentiae?"

San Agustin (Sermones)

"Cel drept va trai prin credinta".

Sf. Pavel, Galateni, III, 11

Cand Sócrates incepu sa ilumineze orizontul Eladei cu maieutica (sau descoperitoare de interioritate,) lumea care il inconjura incepu să cunoască fraternitatea strâns legata între intelepciune si amor. Incepea sa adânceasca si să mărească orizontul spiritual a lui Helas. Lumea helenistă cunoscute o strălucitoare etapă de cunostință a înlăuntrului si a bogăției spirituale a ființei omenesti¹⁾.

¹⁾ "E un om care ma face sa intru inlauntrul meu pentru ca sa ma convingă de tot ce-mi lipseste. Un om care desteapta in mine un sentiment de care abia ma simt capabil: acel al rusinii", afirma Alicibiades (Banchetul).

Aceasta, fiinta omeneasca, ca sa atinga demnitatea de "om real", trebuie sa "stie a se stapani pe sine insusi intr'un grad de perfectiune". In aceasta fiinta poate domni intr'un mod exclusiv cunostinta ratională a binelui. Platon recunoaste că una din aspiratiile omenesti²⁾ care îl injoseste este "apetitul" de câstig si imbogătire materiala, dar subliniaza că celelalte doua sunt aspiratiile care-l innobileaza: sa-si păstreze nepătata onoarea³⁾ si să aspire la un nivel de spiritualizare demnă de figura unui "eleuteros antropos". Sócrates, in lupta pentru apărarea valorilor aristocratice, subliniază profunda lui credință in importanta ratiunii în lupta pentru "păstrarea curăteniei sufletesti". Considera că împreuna cu eforturile de imbunătățire a intimității, individul trebuie sa cultive in mod permanent la "NEKRATEIA" adica stapanirea de sine. Unul din telurile măi sublime la care trebuia să tinda era sa fie "megalopsychos" (om mărinimos) si sa se nutreasca din "kalokagathia", adica din plenitudinea valorilor continute in fiinta lor.

In timpul decadentei (época lui Perikles si a Aspasiei), si odată cu aparitia democratiei, valorile morale au fost din ce in ce mai ridiculizate de catre demagogii sprijiniti de Perikles in războiul impotriva spartanilor si pentru cucerirea tuturor "Oraselor State" (Polis independente), mai ales acele aliate cu Sparta.

²⁾ In timpul guvernării eupatrizilor, "Paideia" ateniana aspira sa formeze "oameni liberi si integri" ("eleuteros antropos"). "Omul liber si integru" crestea si se desvolta nutrindu-se din "intelepciunea practica" ("phronesis"), "sophia" si "sophrosyne" (autostapanire, masura in toate), impreuna cu cultivarea "sufletului generos" ("megalopsychia") si a virtutiilor prin excelenta ("kalokagathia").

³⁾ "E lucru cunoscut ca oamenii aspira la onoare pentru a-si asigura "areté" (valoare) adica virtutea. In felul acesta doresc sa fie stimati de catre lumea inteligentă care-i apreciază si din simplul motiv că sunt constienti de virtutiile si meritele lor" (Aristot "Etica Nic.", A, 3, 1095, b, 26).

Tucidides ne descrie cu amanunte motivele decăderii aristocratiei si, paralel, cauzele instaurării democratiei corupte in Atena. Ne descrie cu sinceritate biruinta sofisticeii în viata de toate zilele si degradarea vietii ateniene. "Demagogoi", incurajand pretentiile lui Perikles de cucerire a spatiului mediteranian, reuseau ca "reprezentantii poporului" adunati in "Ekklesia" ("adunarea poporului") să voteze orice propunere a sefilor partidelor democratice. Aristofanes ne descrie cu amănunte care erau "reprezentantii" "polis" - ului atenian: toata plebea ateniana, atrasă de micile sume de bani primite ca "salariu" (doi oboli) umplea "Ekklesia" si se distrahă conversând, razand si mancand semintele de Floarea Soarelui... Perikles, ca să-si asigure permanenta ca "Strateg Autokrat" a burocratizat guvernul democrat, în asa hal, încat in Atena apărura mii de noi functionari salariati. Demagogii sofisti conservau entuziasmul multimii in fiece colt de strada, nu numai in timpul adunării Ekklesiei.

In putine decenii activitatea politică ajusese să fie o meserie si ocupatie rentabilă nu numai pentru "demagogoi" sofisti, ci chiar pentru aceia care isi părăsiră ocupatiile si meseriile descoperind viata usoară si plina de distractie a noii profesiuni: politica⁴⁾. In locul ocupatiilor si meseriilor părăsite de cetătenii heleni, pericles, deschise portile tuturor streinilor din orient si

⁴⁾ "atenienii sunt foarte inclinati a căuta lucruri noi, cu repeziciune fac planuri ciudate si sunt hotăruti să le pună in practică... sunt îndrăzneti si pe deasupra puterilor infruntă pericole chiar in contra oricarui risc... sunt diletanti si gata de a părăsi tara, deoarece se gândesc că iesind afară ar putea găsi câştiguri imediate si fără mult efort... mai ales de când "Demagogo Autokrator" aduse prizonieri din țările subjugate care se dedicau la muncile parasite de atenieni. Unii atenieni incepură să lupte pentru obtinerea noilor ocupatii permise si incurajate de Perikles: negoturile de cumparare si vanzare a sclavilor, camatari, traficanti, schimburile de monezi streine, "sicofantii" (delatorii), etc.

occident, spre satisfacția Aspasiei care avea posibilitatea să selecteze cele mai frumoase și mai "talentate" sclave, pe care le punea la dispoziția generalilor, care îl sprijineau pe "Strategos autokrator" (Perikles) și pe "demagogoi", (principali șefi ai partidului democrat), care-l secundau pe Perikles.

Politica democratică condusă de Perikles ajusese să denigreze și calomnieze mentalitatea aristocratică tradițională (calificată de "agatos", adică nobilă și bună), și să idealizeze a los "kakoi", (indivizii care aparțineau vulgului). Situația se schimba, însă, când, se multiplică partidele politice în așa fel, încât nimanui nu-i trecea prin cap să-și mai amintească de partidul aristocrat, fărâmitat, exilat și asasinat. Setea de îmbogățire și de faimă ajunsese să orbească conștiințele atenienilor în așa hal, încât după moartea lui Perikles (428 a. C.) noul "strategos autokrator", Cleon, împreună cu "demagogoi" și ceilalți șefi ai partidului democrat (popular) aspirau să introducă o "isonomia" (egalitate) radicală atât pe plan economic, material, social, cât și moral și intelectual. Tucidides, cu toată dorința de imparțialitate și obiectivitate pusă în istoria sa "Războiul Peloponesului", nu poate evita să recunoască că în timpul democrației ateniene "curajul ireflexiv" a fost considerat în timpul democrației ca o curajoasă adesiune la politica poporului, iar prudenta era văzută ca lasitate..."

După Cleón, democrația ateniană fu condusă de pederastul Alcibiades (excroc și ateu), care detesta tot ce era "areté" și disprețuia "kalokagathia", era însă foarte bogat, și prometea să reedifice "confederația helena sub șefia Atenei"⁵⁾ Într'un discurs plin de inflăcărare, în fața multimei adunate în "Ekklesia", Alcibiades promise noi

⁵⁾ Din cauza infringerii (în războiul cu Sparta), Atena pierduse aproape toate coloniile ("cleruchiile" din Mediterana).

cuceriri în Sicilia. Multimea își aminti de ambasadorii din Egesta cari aduseră din Sicilia saptezeci de talanți de argint. crezu în afirmațiile noului "strategos autokrator" în privința enormelor bogății și aurului în templele Siciliei. Zadarnic Nicias, un adversar politic (rămășița a eupatrizilor) încercă să deschidă ochii multimei asupra pericolului. Cuvintele demagogului avură succes. Tinerii democrați, rudele "representanților" reuniti în "Ekklesia", înnebuniți de entuziasm, iesiră pe strada împodobită cu statuile zeilor și mutilară statuia lui Hermes. Democrații erau convinși că puteau cuceri Sicilia și fără ajutorul zeilor...

Infrângerea democraților atenieni fu completă și umilitoare⁶⁾. Istoricul Tucidides descrie descurajarea, demoralizarea și deprimarea guvernului și vulgului democrat cu aceste cuvinte: "membrii adunării (Ekklesia) se umplură de revoltă și indignare contra oratorilor "demagogoi", care sprijiniră ideea expediției cu un entuziasm, ca și cum ei însisi ar fi votat..." Rezultatul imediat a fost ca vulgul recunoscu incapacitatea și neștiința pentru a conduce destinul lui "Polis" atenian,⁷⁾ recurgând la alegerea unei "magistraturi de bătrâni". Erau zece bătrâni însărcinați să centralizeze inițiativele

⁶⁾ Tucidides scrie: "Armat ateniană, stabilită în Catana se imbarcă și navigă imediat spre Mesena, care trebuia să fie cucerită cu ajutorul unor trădători aflați în cetate; dar complotul nu avu succes, deoarece Alcibiade fiind obligat de Adunarea poporului să părăsească funcția de "Strategos autokrator", presimțind că îl aștepta exilul, hotărî să trădeze "Ekklesia" și pe compatrioți, și informă pe siracuzanii din Mesena, că să contribuiească la înfrângerea tovarășilor democrați atenieni..." ("Războiul din Pelopones", Cartea IV, 74, Tom III, pag. 83 (editia spaniola).

⁷⁾ Magistratura de bătrâni "se compunea din zece bătrâni care centralizau inițiativele prezentate de persoanele interesate în salvarea lui "Polis" atenian. Avea scopul de a reforma, în sensul de a economisi banii cheltuiți fără scopuri nobile, și să aleagă o magistratură de înțelepți în vederea hotărîrilor viitoare" (Tucidides, VIII, 1, T. 3, p. 222).

acelora care prezentau propuneri pentru salvarea democratiei ateniene.

“Paideia” aristocratica bazată în “megalopsychia” și în “kalokagathia” fusese sustituită de partidele politice a unei democratii menite să cultive predicile izvorite dintr’o scară axiologică care imprastia generos toate libertățile, cu promisiunea de a introduce fericirea și îmbelsugarea tuturor oamenilor, dar mai ales acelora nevoiași și lipsiți de instrucție.

Luptele politice reușiră să creeze o nouă profesiune: demagogul sofist⁸⁾. E vorba de o “meserie” care nu avea nevoie de o instrucție sau de o cultură specială. Atât Cléon cât și Alcibiades reprezintă prototipul oratorilor improvizați, care datorită activității politice se îmbogățiră. Cleon, fiind foarte sărac când începu cariera politică, când muri lăsa cincizeci de talanți... Burckhardt subliniază că începând cu viața democratică Atena prinse gustul pentru tot ce era depravare, și se mândrea pentru faptul de a avea la dispoziție un vocabular și un limbaj de o nemaipomenită bogăție, mai ales pentru a exprima cele mai degradante situații și a le descrie fără jena...

Politica a reușit să înlocuiască Paideia în scurta domnie a democrațiilor Perikles, Cleon și Alcibiades. Luptele politice reușiră să ridice la gradul de “excelență” capacitatea de îmbogățire rapidă (să ajungă la un “eudaimón” material). Și cu cât mai rapidă și mai ușoară este îmbogățirea cu atât mai mare este probabilitatea de de “a fi cunoscut”, respectat, stimat și “temut”. Cu atât mai mare este “hybris” -ul care este forța negativă a ființei. Are darul de a polariza toate constelețiile care aparțin

⁸⁾ Demagogul sofist e un maestru al artei de a convinge, sau de a prezenta abominabilul ca un fenomen normal. Juisează și nu mai poate de satisfacție când, întocmai lui Arquilocos, reușește să-și descrie viața și ființa sub cele mai degradante culori, amintind de faptele din copilărie și adolescența cu lux de amănunte chiar actele de trădare comise și limbajul ireproducibil...

“umbrei”, adică a “intunericului”. Intruchipează cele mai crude și salbatice combinații izvorite din sfera irationalului. Are mai multe interpretări, toate negative: superbia, îngâmfarea, egolatria, invidia, orgoliul hemasurat, disprețul față de aproape, sentimentul de a nu putea fi întrecut nici învins de nimeni și de nimic... Individul care suferă de “hybris” cu toate trăsăturile egoiste și de egolatrie, în fond este un invidios patologic. Intuiește ființele pe care le consideră că îi sunt superioare din cauza “păcii interioare” (“euthymia”), pe care el nu o poate obține... În literatura helena (mai ales în Homero, Sófocles, Euripide și Esquil) indivizii care cred că posedă toate bunurile pământului și sentimentul de “hybris” care-l face să se bucure când se gândește la uriașele valori de invidie a aproapelui, risca să fie pedepsit de “Nemesis”⁹⁾, zeita care este însărcinată să condamne tot ce se ridică în virtutea lui “hybris”. Viața politică în Helas în timpul democratiei a perfecționat un stil de desprestigiare a aproapelui prin atribuirea de defecte denigrante și calomnii, numai din simplul motiv că aparțineau unui partid rival, sau pentru că nu se manifestau cu emfază, chiar făcând parte din aceiași fracțiuni de partid. Pe de altă parte, cu aceiași usurință și chiar pasiune, se cultiva obiceiul (care nu este neglijat nici astăzi) de a idolatriza anumite “oameni politici” cu scopul de a conserva “flacăra vie” a credinței în “partid”¹⁰⁾. Cu cât mai mare este

⁹⁾ La “Nemesis” ajută persoanele care se considerau judecate pe nedrept, sau erau nefericite din cauza nedreptăților patimite. Intervenea pentru ca acestea să nu cada sub jugul disperării.

¹⁰⁾ “Dar idolii sunt iubiți iubiți -până la un anumit grad- idolii cari reprezintă contrariul acelor buni și venerați, deoarece existența unora este în mod dialectic unită cu aceia a celorlalți, iar diavolul face să se simtă puterea lui Dumnezeu, y îndoiala asupra diavolului amenință credința în Dumnezeu”. (Benedetto Croce).

fanatismul într'un partid politic cu atat mai multi tind sa faca parte pentru a se beneficia de avantajile obtinute in baza unitatii intre membrii, si pentru a atrage partizani "fabricati pe acelaș calapod"¹¹⁾. Toti urmăreau îmbogățirea rapidă si aspiratia nemarturisită de a fi invidiati¹²⁾.

Decadenta democratiei ateniene s'a simtit în mod dramatic când luptele intestinale pentru cucerirea puterii si a celor mai importante functii, impreuna cu poftele de îmbogățire a "logographoi" ajunseră la un punct culminant, în preajma expeditiei lui Alexandru cel Mare, pentru ocuparea Atenei. Isocrate nu-si stăpânește indignarea cand vorbeste de demagogi si de sofisti: "Mă mir mult de faptul că nu v'ati convins încă de un adevăr: nu exista persoane mai contrarii al binelui public si a multimii decât aceia care își arogă rolul si dreptul de a conduce poporul... aceia cari trăesc pe socoteala Forului si a diferitelor "adunari", si care se îmbogățesc in posturile pe care le au... cari nu fac altceva decât să asculte denunturile si să le facă, să acuze pe altii de excocherii si să calomnieze, si chiar să inventeze intrigi si conflicte, pentru ca să aiba ocupatii si posibilitati de îmbogățire..."¹³⁾. Chiar si Tucidide¹⁴⁾ nu-si poate stăpâni mânia si furia când își exprima oprobriul despre sefii partidelor politice, în special al partidului "popular", amintind de Cleón, Alcibiades si Hiperbolo: "Asadar uciseră pe un oarecare Hiperbolo, un ateniian, un individ

¹¹⁾ Xenofon, "Istoria grecilor", ("Republica Atenei"), Obras Maestras, Vol. I, Editorial Iberia, Barcelona, 1965, pag.269.

¹²⁾ Jacob Burckhardt, "Historia de la Cultura Griega", Obras Maestras, Vol. IV, p. 287, Editie spaniola, Barcelona, 1974.

¹³⁾ Isócrates, "Discursul cinci" (intitulat "social, sau de pace), Ed. Espasa Calpe, Argentina 1948, p. 148.

¹⁴⁾ Tucidides, "Istoria razboiului peloponez", Cartea VIII, 73, T. III, p. 293. Editie spaniola.

infam care fusese victima al ostracismului nu din cauza fricei care provoca puterea sau prestigiul lui, ci din cauza lasității si rusinii care apărea ca stigmat pe "polis"... Pofta de cucerire a puterii, setea de onoruri, si ardoarea, care procedând din cele mentionate, pun stăpânire pe oamenii care încep să intre in jocul rivalităților în cadrul partidelor; căci adevărul este acesta: sefii de partide din diferitele "polis" (orase), chiar dacă fiecare se servea de cele mai frumoase si alese cuvinte - egalitatea poporului in fata legilor, sau un regim moderat si cult - in timp ce pretendiau să lucreze pentru binele comun, transformau puterea publică in mijloace de îmbogățire".

Nu numai atat, ci multi ani, inainte, Herodot¹⁵⁾ scria cu sinceritate: "Democratia, prin conducătorii pe care-i are nu are mult succes in toate natiunile". Si recunoaste că "chiar însisi ateniienii, desi îl respectau mult pe Solon, după moartea acestuia, desi jurasera in mod solemn ca vor respecta legile lăsate de Solon, isi dădură seama că nu se potriveau cu realitatea si aspiratiile ateniene". Acest lucru a contribuit ca să prefere aristocrația, care după până la instaurarea regimului autoritar a lui Perikles

¹⁵⁾ Herodot, "Los nueve libros de la historia", Ed. El Ateneo, buenos Aires, 1968, III, p. 152

PAIDEIA LEGIONARA

“Si si-a realizat omul acela, coborit din munte, viata lui romaneasca, adanc, cu o frumusetate si cu o autenticitate care a pus pecete pe veacul lui. Si a izbutit, zugravind pe scut un Arhanghel, dupa ingenuncheri prelungi pe lespedele bisericilor si ale temnitelor, dupa jertfe si schingiuiiri. A izbutit sa stranga, cu bratele si ochii lui, vrerea tanara a Neamului, sa-i sape albie adanca si s’o lase sa curga clocotind, prin veacuri, pana azi”.

IORDACHE NICOARA

“Acest om este un cerebral si sentimental totodata. Este rational si mistic. E bun si dur. Bland si implacabil, voluntar si salv, orgolios si modest, tenace fara sa fie rigid, idealist fara sa fie utopic, vizionar al potentelor latente ale Poporului Roman. De inalta energie spirituala si de extraordinara forta fizica. Pedagog si conducator, rabdator si prudent, desi de un temperament tumultuos, liber de pofte personale, predestinat a conduce multimile. Era un organizator obsedat de imperative spirituale, in marea lui putere de dragoste pentru ceilalti oameni, pentru toate fapturile lui Dumnezeu, pentru animale si insecte, pentru culorile campului, pentru florile si

pasarile lui Dumnezeu. Nesfarsita lui bunatate fata de copii si umili. Cum credem ca nimic mare nu s'a facut in lume fara dragoste, fara indoiala ca el era cel chemat la redesteptarea Neamului Romanesc”.

PUIU GARCINEANU

“Capitanul! Este o piatra de hotar; o granita. Sabie intinsa intre doua lumi. Una veche, pe care o infrunta cu barbatie, distrugand-o; alta noua, pe care o creaza. ii da viata, o chiama la lumina. Figura lui in cuprinsul miscarii nationale, dela razboiu incoace, apare ca o LINIE DE FOC, in jurul careia se rotesc toate evenimentele mari. El a fost conducatorul si animatorul. Todeauna pe pozitia cea mai inalta a frontului de lupta, plin de credinta si hotarire, niciodata sovaelnic sau fugind de raspundere... Predestinat la jertfe a trait intens si sbuciumat. Existenta lui a fost plina de fapte si pandita de primejdii. A atins culmi, cum rar i-a fost dat cuiva sa doreasca, si a coborit adancuri, din care numai puterea lui Dumnezeu, in care credea asa de tare, l-a scapat... A mers de mana cu vremea, primind cu zambetul pe buze si batjocurile si laudele.

Iubitor al luptei, vitejiei i-a inchinat tot rostul. S'a dat tot Miscarii, dar el n'a cerut nimic! Il doreau dusmanii rapus si el tot mai tare s'a inaltat! **CAPITANUL: Gand, hotarire, actiune, vitejie, viata!**

ION BANEA

“Sa ne unim cu totii, barbati si femei, sa ne croim noua si neamului nostru alta soarta. Se apropie ceasul de inviere si mantuire romaneasca. Cel ce va crede, cel ce va lupta si suferi, va fi rasplatit si binecuvantat de neamul acesta. Vremuri noi bat la portile noastre. O lume cu sufletul sterp si uscat, moare si alta se naste: a acelor cu sufletul plin de credinta noua, fiecare isi va avea locul sau, nu dupa scoala, nu dupa inteligenta, nu dupa stiinta, ci in primul rand dupa credinta sa si dupa caracterul sau”... “In sate, cand cantam sau vorbeam oamenilor simteam ca pătrund in acele adăncuri sufletesti nedefinite, acolo unde politicienii, cu problemele lor de împrumut, nu putusera sa pogoare. Aici, IN ACESTE ADANCURI, AM INFIPT RADACINILE MISCARII LEGIONARE. Ele nu vor mai putea fi scoase de nimeni... Acea ce odinioara era zăcământ instinctiv al neamului, in aceste momente se reflecteaza in constiinta, CREIND O STARE DE UNANIMA ILUMINATIE, intalnita numai in marile experiente religioase. Aceasta stare de drept s'ar putea numi: o stare de ECUMENICITATE NATIONALA” (PL; p. 334, 365m 367).

CAPITANUL

Educatia legionara facuta in cuib, in taberele de munca, in marsuri, in scolile de cadre, in temnite, si lagare, este intarita si imbogatita cu "momentele tacerii", si a "legii tacerii" (care se practicau atat in Fratiile de Cruce cat si in viata cuiburilor). Tacerea ajuta la intalnirea cu pacea care prilejuieste intelegerea de sine.

In anul 1935, cand aparut "Pentru Legionari" ne-a impresionat adanc pagina in care Capitanul ne ilumina intimitatea pentru a avea apoi curajul de ne descoperi penumbrele si umbrele. Afirma ca pentru a birui dusmanii patati de pacate si immoralism, "trebuie sa ne starpim intai propriile noastre pacate" ...dar pana sa ne ocupam de defectele neamului - continua Capitanul- sa ne ocupam de propriile noastre pacate"¹⁾. En realidad, aceasta era lupta cea mai grea care se dadea atunci si acum (si mai incolo...): lupta impotriva egoismului si a egolatriei. Daca individul s'ar decide sa diminueze uriasa dragoste de sine, in mod magic - aproape - ar reusi sa se apropie cu mai multa intelegere si afectiune de aproape... Acest lucru, aceasta lupta o poate da numai acela care e constient de beneficiile spirituale pe care le obtine.

Cred ca unul din sfaturile mai inaltatoare si mai nobile pe care ni le-a recomandat Capitanul a fost acesta: in tacere sa dam uriasa lupta impotriva egoismului si a ambitiiilor desarte... Impotriva desărtăciunii, sau "gloriei desarte". Contra aceia ce sfant Bernard de Clairvaux numea: "Superbia est appetitus propriae excellentiae"²⁾ iar Radu Gyr o descria in sonetul "Desartaciune":

¹⁾ "Tineam sedinte ore integri si fiecare spunea celui alt defectele pe care le-a observat. Si cautam sa facem sfortari pentru a ni le indrepta. Era o problema delicata caci asa e facut omul: nu-si asculta cu inima usoara propriile defecte"... (P. L. p194)

"Desartaciune, mare jupaneasa,
Iti slugarim, incovoaiati din sale,
pentru un suras si-un sfarc de bici mai moale,
sau pentru un blid de fiere ticaloasa.

Ne caciulim, argati ai curtii tale,
pupandu-ti, ploconiti pe langa masa,
ciubotele si poala de matasa
si mana cu bratari si cu opale.

"Si cand, cucoana cruda si fudula,
razand ne-alungi din curtea ta desarta
cu un pumn de lacrimi plata de caciula,

Ingenunchiem in pulbere, la poarta
si lacomi de robie nesatula,
cersim din nou garbaciul ce nu iarta."

Educatia legionara este asemanatoare cu "Paideia" aristocratiei spirituale din Atena secolelor 1100-400 a.c.. Superioritatea legionarismului asupra "Paideiei" se revelează în caracterul profund crestinesc si in aspectul anagogic. Aristocratia ateniană nu s'ar fi corupt, daca nu ar fi degenerat în secolul cinci a.c., si nu s'ar fi lasat influentati³⁾ de viata plina de frivolitati si destrăbălări

²⁾ Sfântul Bernard continuă: "Haec in species duas dividitur, in caecam et vanam superbiam. Quae quidem et allis nominibus appellari possunt "contumacia et vanitas, quarum prior intelligentiae, posterium voluntatis vitium est".

³⁾ In circularile trimise, Capitanul sublinia mereu faptul ca: "legionarii trebuie sa fie elemente corecte in viata publica si particulara... Vor avea tot timpul si pretutindeni o tinuta de inalta demnitate; o sobrietate desobita in toate manifestarile, chiar si cele mai intime (la masa, in grupuri, in familie)... Se vor obisnui cu o "viata aspra, severa, austera, "pentruca acesta este drumul inaltarii". "Comoditatile, imbuire luxurile, frivolitatea, indica drumul decaderii natiunilor"... (Circulari, p. 166).

impuse de libertatile pretinse si practicate pe scara întinsă de democrati, la îndemnul sofistilor demagogi. Aristocratia spiritului introdusă de Corneliu Zelea Codreanu si Mota, este superioară "Paideiei" si pentru faptul de a considera martiriul ca o conditie irevocabila pentru autenticitatea trăirilor.

Acceptarea senina a suferintei si a mortii este una din conditiile fundamentale pentru ca un român să se considere ca face parte din Legiune, iar in mod paralel legionarii trebuie să se obisnuiască cu o "viață aspră" si să se "oblige" a fi severi cu ei insisi in toate privintele, începând de la tinuta si gesturi" (P. Leg. p. 362).

Legionarii nu se dau inlaturi de la primejdii, greutati si pericole, deoarece stiu ca acestea îi permit să urce "drumul înaltarii". Evită si combat luxurile, comoditatile, imbuibarea, destrăbălarile, si tot ce ar putea duce spre decăderea spirituală. Intro scoala de sobrietate, seriozitate si austeritate se va forma "noul cavaler", noul tip de roman, legionarul! "Pentru a fi biruitori, trebuie să incepem prin a ne birui pe noi. A ne birui, infrangand in noi orice dorinta, orice veleitati desarte, ORICE POFTA DE MARIRE, ORICE INTERESE PERSONALE" (Circulari, p. 218/19).

Paideia helenă a decăzut si s'a degradat cand a acceptat sa intre in jocul democratiei, adica a asistat complacuta la degradarea valorilor spirituale si morale numai ca să întarzie victoria partidelor politice insuflite de sofisti, "demagogoi" si "logographoi". Ofensiva grupului simist PENTRU A POLITICIANIZA legionarismul este un semn de încercare a degradarii esentelor. Se sprijină pe enorma autoritate morala si pe cutremuratoarele jertfe ale Căpitanului, Mota, Marin, si a miilor de legionari pretinzand si bazându-se pe uriasul prestigiu a elitei legionare să edifice o castă de

politicieni⁴⁾: Iata ce spune Capitanul: "Din aceasta mare lupta legionara va iesi o noua aristocratie româneasca. In cariera ei nu se va pune baza nici pe bani, nici pe avere, nici pe haine, ci pe calitatile sufletesti, pe virtute: VA FI O ARISTOCRATIE A VIRTUTII... Deci, in ultimă analiză, problema care se pune azi poporului roman si de care depind toate celelalte, este înlocuirea acestei elite, cu o elită natională, avand ca baza: virtutea, iubirea si jertfa pentru țară, dreptatea pentru popor, cinstea, munca, ordinea, disciplina, mi jloacele loiale si ONOREA. (PL, p. 391)... Cine fixează pe fiecare la locul sau in cadrul elitei si cine cantareste pe fiecare? Cine constata selectiunea si dă consacrarea membrilor elitei noi? Răspund: elita precedenta. Aceasta nu alege, nu numeste, ci CONSACRA pe fiecare la locul pe care s'a ridicat singur prin capacitatea si valoarea lui morală. Consacrarea o face seful elitei consultându-si elita. Deci o ELITA NATIONALA, trebuie sa aibă grija de a-i lăsa o elită mostenitoare. O elită înlocuitare. Dar nu bazată pe principiul eredității sociale aplicat cu cea mai mare strictete... Principiul eredității nu este suficient în sine. După principiul selectiunii sociale, primenita necontentit cu elementele din adâncurile natiei, o elită se pastrează totdeauna viguroasa. Farsă istorica a fost aceea că acolo unde s'a creiat o elită bazată pe principiul selectiunii aceasta a părăsit de a doua zi principiul care i-a dat nastere, inlocuindu-l cu principiul eredității si consacrând sistemul nedrept si condamnat al privilegiilor din nastere. Ca o protestare împotriva acestor greseli, pentru înlăturarea unei elite degenerate si pentru abolirea privilegiilor din nastere, s'a născut democratia. Părăsind principiul selectiunii a dus la o

⁴⁾ "Pentru Legionari", p. 392.

elita falsa si degenerată, iar aceasta a dus la rățăcirea democratiei... Dar dacă o natiune nu are o adevarată elita, prin care s' o poata fixa pe a doua? Răspund printr' o singura frază, care cuprinde un adevar indiscutabil... In cazul acesta elita se naste din rasboiul cu elita degenerată sau falsa. Tot pe principiul selectiunii"⁵⁾.

Activitatile politice (democratice) se desfasoară în baza convingerilor ideologice, cari in mod forțat se însoțesc de complicata constelatie de sentimente si emotii. Agitatiile de tip emotional, în situatie de competitii, termină prin izbucniri de mânie, însoțite de ură, tot felul de resentimente si obsesiuni (cu idei fixe de răz bunare sau anichilare a adversarului ocazional). Individul, transformat in "homo politicus", în vâltoare activităților de agresiune si aparare cu "adversarii", chiar dacă apartine unui nivel de instructie universitară si se dedica profesiei cu tenacitate si seriozitate, cu timpul simtete că activitatea intelectivă îi este scurmată si impestritată cu gânduri, idei si intentii care nu-i apartinură înainte de a se "politicianiza". Viata lui mintala o simte bântuita de ciudate furtuni si, uneori, potopuri cari obisnuiesc sa-l sguidue dând nastere la gânduri nastrusnice si nesăbuite. Isi da seama poate cu o dureroasa surpriză - ca interioritate îi este vizitată in mod surprinzator de unele ambitii (cu totul noi), care mai de care, mai năstrusnice.

Nu-si dă seama cum si cand a apărut -asa din senin-dorinta de a fi mai "admirat"... Ceva mai mult! Poate că nici nu-i trece prin cap să definiască acest nou "sentiment" sau ciudata "stare afectiva" care începe sa centralizeze tot mai mult interesul, curiozitatea si

dorintele in pofta de a cuceri noi obiective pentru a fi admirat mai mult si invidiat tot mai mult... Poate că, asa cineva, (sotia, fratele, tatăl sau prietenul) fără să vrea, intr' o conversatie banală îi aruncă "vorba": "nu fi atat de arogant!"⁶⁾ Abia atunci se cutremura, deoarece trebuie să recunoasca că are "o umbră", sau ca a devenit o umbra...

Constiinta existentei "umbreii"⁷⁾ nu l-ar deranja prea mult pe arogant, deoarece o considera "pozitiva", adica "prietena" si "bună insotitoare", ceea ce il stinghereste este faptul ca cineva l-ar putea "descoperi" si cu aceasta

⁶⁾ Figura arogantului exista pretutindeni. Nu are nationalitate, nici profesie definita, nici etate... Arogantul nu-i constient de usurinta cu care e "descoperit" de mediul in care traeste, deoarece este convins ca-l "poate insela", adica poate simula. E convins ca din cauza calitatilor superioare si a insusirilor innascute capacitatea lui de a simula si insela întrece cu mult persoanele care il inconjoara. Arogantul se insoteste mereu de invidie si vanitate.

Aroganta mai are un "ingredient": e vorba de LACOMIE. E nesatios de laude si de admiratiile ambiantei. VANITATEA nu-i permite sa recunoasca calitatile ALTORA. Suferă cand e obligat sa sublinieze meritele egalilor. Cand aminteste succesele inferiorilor o face cu evidenta atitudine de "generozitate"...

⁷⁾ In secolele VI si V a. C., se identifica "Hybris" cu superbia, îngamfarea, egolatria delirului grandoarei, iar după ce Perikles reusi sa invingă ultimele rezistente a aristocratiei, acordând numeroase drepturi si privilegii vulgului, acesta, în dorinta de a se asemana in totul cu fosta elită, incurajat de "logographoi" (scriitori de discursuri contrarati) si "demagogoi" începu să exteriorizeze "hybrisul" atat in "agora", cat si in ekklesia, areopag, si celelalte locuri de adunare. Tucidides, in monumentala sa "Istorie a rabiului cu Sparta", ne descrie un cutremurator exemplu de gradul de "hybris" care se instăpâni pe expeditia militară si marina "democrată" -ateniana cand ajunse în fata portului insulei Melo, si dădu ultimatum-ul: "acceptati sa fiti vasalii nostrii sau vă nimicim"! Trimisii micei garnizoane (nu avea mai mult de o mie de soldati) cerură ca să fie recunoscuti ca "neutrii". "Hybris" -ul flotei "democratice" se manifestă cu un răspuns de care însusi inteptul Tucidides trebuie să se fi cutremurat de oroare si scărbă: "Nu, deoarece dusmania voastra nu ne pagubeste nici nu ne pericliteaza atat de mult cum s' ar intampla daca ati fi prietenii nostrii..." (Tucidide, "Historia de la guerra del Peloponeso", Biblioteca Clasica, Madrid, 1967, Tomo II, Libro V, 95, pag. 347).

⁵⁾ "Pentru Legionari", p. 392/3)

nu ar mai putea justifica superbia. Oricine si-ar putea da seama că superbia este o simplă mască care ascunde atitudini si fapte irelevante. Frica de a nu reusi să se mențină în permanenta simulatie si faptul că adversarii politici ar castiga teren demonstrând că trăieste pe baza fictiunilor, îi produce angustia vinovatului pe cale să fie descoperit si ironizat sau luat în bătaie de joc.

Politicianul are nevoie de un anturaj care sa-i dea "siguranță", adică sa-l sprijine cu aprobarea si -mai ales cu admiratia. Nesiguranta si înfricosarea care se înstăpănesc cu nespusa usurintă în intimitate din cauza lipsei de trăiri spirituale, încearcă să le atenueze cu o pletorică activitate bazată în constante interactiuni cu "prietenii", admiratori, partinici, sau adepti, căroră le însuflă încredere si curaj. Iar când observă că pierde multi camarazi, (cum s' a întâmplat cu Horia Sima după rusinosul adulter, din 1952, unde l-au parasit optzeci la suta din legionari), reuseste să mențină mica unitate care-l mai urma printr' un "slogan" improvizat în ardoarea discursului (după ce află de nouii camarazi care-l părăsira): "Cu cât vom fi mai putini, cu atât mai tari!" Evident, se simtia foarte sprijinit de câțiva camarazi din Franta. Conta mult pe Bradescu, care edita o mică revistă lunară si - paralel - conducea "garnizoana" Paris (care conta cam cu 20 de membrii). Brădescu scrisese si câteva broșuri cu continut legionar iar Sima, cred că-l considera un fel de "delfin". În una din călătoriile făcute pentru a da conferinte, m' am oprit la Paris. Sima îmi recomandă să iau parte la o sedinta a cuibului legionar din Paris. Brădescu, încantat, m' a invitat cred într' o Sâmbătă după masă. Erau cam 8-9 membrii între 20 si 40 de ani. Asteptam să asist la o "sedinta" model, în virtutea informatiilor primite dela Sima.

Dat fiind că în una din broșurile scrise de Bradescu

acesta analiza importanta educatiei legionare în cuib, eram curios să constat gradul si esenta educatiei pe care reusise Bradescu să introducă în membrii cuibului "model".

Sedinta fu deschisă după cel mai ortodox model căpitanesc: la strigătul de "camarazi" toti ne ridicarăm în picioare, în pozitie de drepti. Cu bratul întins am repetat: "Sa ne rugam lui Dumnezeu!", etc. etc. După jurământ, Bradescu dadu cateva vesti si informatii primite del Comandantul Sima.

Surpriza veni după aceste informatii. Bradescu dădu cuvântul unui membru al cuibului care analiză un articol dintr' o revistă franceza. Alt membru comentă continutul revistei "totalité", apoi se trecu la dezbateră situatiei politice din Franta si din lume. Sedinta se inchise după exact o ora de "dezbateri" de politica internatională, fără cântece si fără nici o dezbateră asupra temelor de educatie legionară si de analiza a unui continut, cât de scurt, a cărtilor de căpătaiu: Pentru Legionari, Circulari, etc. etc.. Sedinta "model" a grupului simist din Paris mi-a făcut impresia ca era o parodie. În nici un moment nu s' a încercat măcar să se abordeze o problemă de natură spirituală de educatie legionară, filozofică sau religioasă!⁸⁾

Metodologia educatiei întrebuintată de Sima se baza mai curand pe "dialog", adică contactul personal. Numai când era vorba de reuniunile dela Majadahonda le vorbea camarazilor, fără să ajungă la "dezbateri". Era obisnuit cu "discursul" în fata auditoriului, sau conversatia "între patru ochi".

Conversatia dela "om la om" se baza - în general - în

⁸⁾ Mi-a atras atentia faptul ca Bradescu, care isi inoculase o buna portiune de "Hybris" de la Comandantul Sima, nici nu a schitat o incercare macar de a comenta rezultatul "sedintei model".

“iscodire”. După chestiunile generale, Sima trecea la cele “personale”. Asculta cu mult interes “ce spuneau” alții despre el, și ce păreri avea interlocutorul ocazional de “alți” membrii, sau de situații specifice.

Avea un dar special de a inocula subordonatului credința că acesta era foarte important în Miscare și, ca eventual, era mai important decât își închipuia el însuși sau decât era considerat între ceilalți camarazi. Ii asigura că “faceau parte din cercul cel mai strâns legat cu dânsul... Aceștia, involuntar, transmiteau celorlalți aceiași senzație ca făcând parte din voința și indiscutibila încredere a Comandantului⁹⁾.

Una dintre ideile “cheie”, transmise camarazilor din Germania (în parte prin Petrascu, în parte prin șefii de cuiburi care luau contact periodic cu Sima) era importanta “eroismului de durată”. Această virtute pe care Căpitanul și Gh. Gh. Istrate ne-o inculcase cu mulți ani înainte, pentru a nu ne descuraja când ne amenințau dușmanii cu prigoane și arestări, Comandantul Sima o transformă schimbându-i semnificația: eroism de durată¹⁰⁾ era “capacitatea de a-l asculta mereu pe Șef, adică pe Sima, și a nu se descuraja, ci a-l urma mereu...”

Numeroșii ani în exil și activitățile stereotipate ale fiecăruia dintre camarazi, au usurat oarecum inocularea în intimitatea anumitor camarazi unele scheme de gândire cari au sădit în organismul psiho-mental

⁹⁾ Am avut aceste impresii în conversațiile și contactele cu Tavi Rosu, Lica Popovici, Borobaru, Stoicanescu, Ilie Olteanu, Bradescu, Tr. Popescu, Chioreanu, Gh. Costea, Verca, etc..

¹⁰⁾ Într-o seară, la Rostock, la o întrunire cu camarazii cuibului care-l conduceam, [Leontie, Rachmistriuc (Dr. Ronnett), Neaga, Zus, Antonovici, Hoinic, Stratescu] unul dintre camarazi, când veni vorba de tema “eroismului de durată” afirmă: “Acea ce facem noi aici nu este nici luptă, nici jertfa... Nu-i nici un eroism să ai o viață regulată: muncim, mâncăm, dormim... Căpitanul ne vorbește de alt “eroism de durată”...”

obisnuite de caracter denigrant. Personalitatea trufasă, arogantă și auto-suficientă a Comandantului Sima - în mod involuntar, probabil -, a reușit să molipsiască pe colaboratorii mai intimi, chiar dacă aceștia nu și-au dat seama că-și însușesc fără voie o doză de “hybris” care le desfigurează personalitatea.

Caracterul superb, îngâmfat și arogant al Comandantului s’ a evidențiat - mai accentuat poate pentru întâia oară - cam în jurul anilor 1949-1952¹¹⁾. Evenimentul mi-a fost relatat de ing. A. Răuță și confirmat puțin mai târziu de George Uscătescu. Sima aflase că Mircea Eliade trebuia să plece la Paris și în alte orașe occidentale pentru a da conferințe. Știind că Răuță era prieten, l-a rugat să-i aranjeze o întâlnire pentru a discuta o chestiune de mare importanță pentru români. Mircea Eliade acceptă, și amână alte obligații pentru a merge la întâlnire. Răuță îl însoțește pe Eliade până la locul stabilit pentru întâlnire. Mare i-a fost surpriza când la locul de întâlnire, Sima stătea de vorba în mod agitat cu un camarad din Germania. Răuță ceru scuze lui Eliade și se apropie de Comandant pentru a-i comunica că mult așteptatul profesor și avocat sosise. Sima se apropie și-i șopti: “Spuneți să aștepte deoarece Președintele Consiliului de Miniștri de la Viena” îl va primi când termină cu cam.X!¹²⁾.

¹¹⁾ Nu-mi amintesc data exactă. Răuță mi-a relatat faptul pentru a-și justifica îndepărtarea de Sima, odată în Madrid, cu ocazia unei conferințe pe care am ținut-o în Institutul de Psihologie Aplicată a Universității Centrale. De câte ori aveam ocazia, încercam să contribuiesc la unitatea tuturor legionarilor. Răuță însă, se pare că mai avea și alte motive de distanțare de Comandantul Sima.

¹²⁾ “Superbia est appetitus propriae excellentiae. Haec in species duas dividitur, in caecam et vanam superbiam. Quae quidem et allis nominibus appellari possunt contumacia et vanitas, quarum prior intelligentiae, posterium voluntatis vitium est”. (Sfântul Bernardo de Clairvaux).

Situatia penibilă pentru Răută fu atât de evidentă încât Mircea Eliade îl liniști spunându-i că mai are ceva timp, desi avionul pleca la o anumită oră si nu-l putea astepta... Totusi lumea legionara care il stima si iubea pe Mircea Eliade se solidariză cu gestul de înțelegere a savantului si, in acelasi timp il dispretui pe Comandantul Sima.

Influenta nelegionară exercitată de Comandantul Sima în inimile legionare s'a constatat în mod special în comportamentul "politic" a colaboratorilor, mai de seama¹³⁾. In multe manifestari verbale (si unele scrise) Comandantul Sima a subliniat nevoia unei stricte discipline evitand sa sublinieze ca aceasta este si trebuie sa izbucneasca din dragoste si prietenie¹⁴⁾. Credea ca simplele izbucniri de manifestari de aparentă bucurie pe care le arăta când il vizitau subalternii erau suficiente pentru ca impresia lăsată să aiba pecetea nestearsa a permanentului. Shelley credea ca corpurile distantate se puteau uni in mod intim cu sufletele imprastiate permitand creativitatea¹⁵⁾ si in acest fel se ajunge la compenetratia sufletelor: un suflet înlăuntrul altui suflet, si manifestă aceasta idee in aceste versuri:

"And every motion, odour, beam, and tone,
With that deep music is in unison;
Which is a soul whithin the soul - they seem
like echoes of an antenatal dream".

¹³⁾ Ma refer, in primul rand, la "sefii de regiuni" (Franta, Germania, Spania, SUA, Canada, America de Sud, Australia)

¹⁴⁾ Atat in "Pentru Legionari", cat si in "Circulari", Carticica Sefului de Cuib, si in "Cartea Fratiilor de Cruce" se subliniaza importanta prieteniei intre legionari, camaraderia se bazeaza in primul rand pe prietenie, caldura sufletasca... De altfel nu ar exista camaraderia nici "Momentul Prieteniei"...

¹⁵⁾ Aceasta teorie sau "viziune" o numeste Shelley "Epypsychidion" (care ar însemna "lumea ca compenetratie").

In conversatiile de ton amabil si prietenesc cu intimii colaboratori Comandantul Sima reusea sa se filtreze in intimitatea lor, ajungând să strecoare in atitudinile lor mintale si în ideile lor avantajul de a detecta convenienta de se impune si a domina pe subalterni sau persoanele neincadrate, prin atitudini de autosuficienta si, in anumite ocazii, chiar de arogantă ("Hybris"), si, in acelasi timp, obiceiul de a nu renunta la iscusinta de strecurare a adulării si flatării servile. F. Bradescu in mica revista "Polemica" încercă să precizeze si să sublinieze mereu punctele de vedera a lui Sima, voind sa reprezinte "aripa dreapta" a Miscării simiste. Intr'unul din numerele "Polemice" il atacă pe Mihai, fostul rege. Sima se supără Ceilalti doi "aghiotanti" din Paris, intervenira, iar Brădescu se văzu obligat să rectifice atitudinea si să recunoască "gaffe". In "rectificare" Bradescu recunoscuse gresala, scuzându-se în mod servil în fata lectorilor.¹⁶⁾

Pe Sima îl interesa aspectul politic, in primul rând. "Proiectul Politic" a Comandantului era să se întoarcă biruitor cu regele Mihai. Nu interesa faptul că acest rege era un simplu demagog, ca si întreg aparatul politicianist care îl inconjura. Ideea fixa era: să fie din nou Presedintele Consiliului de Ministrii si să instaureze un regim semi-legionar si semi-simist cu cei 25% de camarazi cari il urmau după dezastrul inmoralitatii comise, chiar în contra Miscării Legionare rămase credinciasă Căpitanului si martirilor!

Ambitia, superbia si nemăsurata poftă de a cuceri puterea prin lupte politice le-a transmis si Sefilor de

¹⁶⁾ Legionarii care-si amintesc de timpurile de glorie legionara (mai ales 1935-38) si de inalta linie morala care caracteriza scrisul legionar (Ziare, reviste, carti), nu pot sa evite comparatiile. Nici un Mota, Banea, Marin, Garciuneanu, Nae Ionescu, Braileanu, etc. etc., etc. nu ar fi putut ajunge in situatia "delfinului" Faust Bradescu.

regiuni, împreună cu "Epihairekakia" (adica bucuria si fericirea simtita de omul "hybrid" când asistă la durerea, suferinta si pierderile ireparabile ale aproapelui). Voi cita unul din numeroasele exemple de desfigurare sufletească suferită de un camarad¹⁷⁾ in Germania, istorisită de fostul FDC-ist si camarad de lagăr la Rostock si Buchenwald. E vorba de camaradul A. Negoescu, un tânăr (in acea vreme 1941-1945) inteligent, foarte muncitor si de înaltă tinuta morală. După razboiu plecă in Australia, si datorită inteligentii si calităților înnăscute ajunsese la o pozitie socială si economică ridicată. Cartea "O jumătate de veac (1941-1991)" contine amintirile evenimentelor trăite în lumea legionară si nelegionară. Câteva pagini înainte am citat nu dramatic eveniment istoric petrecut acum două mii patrusute si ceva de ani, in insula Melo (marea Egee). Tucidides subliniaza atitudinea si raspunsul "strategului" al marinei de războiu ateniene, dat trimisului micei garnizoane a insulei Melo, in care se vedea con meridiană claritate aroganta, "Hybris" -ul, vointa evidentă de a umili pe cel slab (pus in imposibilitate de a se apara) si, mai ales, "juisarea", sau plăcerea morbidă ce o simti când il biciui cu nemaipomenită cruzine răspunsul dat solului micei insule Melo: "Nu acceptam neutralitatea nici prietenia voastra, deoarece dusmania voastra nu ne pagubeste ni

¹⁷⁾ "La Rostock, Gudi, Chircu si Huleva, erau cam singurii dintre Macedoneni ramasi in tabara lui Sima si relatiile sale cu ei au fost mereu amicala. Din acest MOTIV AM VRUT SI DE DATA ASTA SA MA OPRESC SA=I ZIC BUNA ZIAU. Fara sa stiu ca vremea il transformarse si pe el, l-am salutat prieteneste, darel tăia mai departe niste ceapă pe un tocator si nici nu a răspuns la salutarea mea. Am văzut imediat că ceva se întâmplase cu el fără să-mi pot explica ce putea sa fie... i-am zis: "Mai Chircule, se vede treaba că asa ai învățat în restaurantele legionare, să tai ceapa fără s' o cureti si acu vrei să introduci obiceiul si la Nemți... "A. NEGOESCU: "O jumătate de Veac", 263 pagini, pag. 157.

nu ne pericliteaza ATAT DE MULT CUM S'AR INTAMPLA DACA ATI FI PRIETENII NOSTRII!" După care urma anihilarea totala a populatiei masculine (cu exceptia copiilor pana la 13 ani, si vinderea femeilor ca sclave.

Si acum peripetia lui Negoescu: "...m'am dus sa-l vad pe Suga. Cand am sunat la apartamentul cu numele lui, a apărut o doamnă. Presupunând ca era sotia lui, i-am spus cine eram si că voiam să-i zic "Bună ziua". M'a poftit înlăuntru, unde cetateanul Suga stătea la masă. L-am salutat ca pe un cunoscut vechi, dar el s'a uitat la mine fără să se scoale SAU SA INTINDA MANA¹⁸⁾. Vazand asa ceva, dar neputând să-mi explic atitudinea lui, m'am scuzat de întrerupere si le-am întors spatetele, îndreptându-ma spre use. Deabia la Freiburg am aflat de la Mitica Popa de cauza schimbarii: HORIA SIMA îl numise reprezentantul lui in Germania. Astfel stia precis de atitudinea mea si mă considera dusman. Exact cum fusese Chircu la Obersdorf"¹⁹⁾.

Franta asemănare exista numai între fenomenul psiho-mintal trăit de "strategos ul" flotei ateniene si Dr. Suga, seful politiceii simiste din Germania: in ambele cazuri "Hybris" -ul reusi sa desfigureze nu numai bunul simt, ci întreaga viață afectivă, cu consecintele imediate a degenerării scării axiologice. Era vorba de un fel de

¹⁸⁾ Atat Suga cat si Negoescu (si autorul acestor randuri) fura internati in lagarul de munca din Rostock (din Martie 1941 pana in Decembrie 1942, iar incepand cu aceasta data am fost internati la Buchenwald, pana in Sept. 1945)

¹⁹⁾ Episodul "Chircu" l-am mentionat in pagina anterioara. Luasem cunostinta si de alte dureroase cazuri care avură loc si in Statele Unite, Franta si Spania. Represintă însa, dramatice exceptii de desfigurare a intimității a acelor camarazi, cari, orbiti de pasiunile politice (promitătoare de glorie si succese) uitaseră de toata educatia legionara, de legile onoarei, cinstei, integritatii morale, demnității, corectitudinii, austeritatea, camaraderia si dragostea legionara.

“Epipsychidion”, adica de infiltrarea “umbrei” Jung-iene in “celalalt”, transmitand, inasa- in loc de creativitate -veninul “hybris-ului”- cu insolenta, neobrazare, cruzime mintală si plăcere morbidă de a-l vedea pe celalalt învins, îngenunchiat, umilit si simtind un profund dispret, amestecat cu o bucurie imensă la gândul că suferinta si durerea celuilalt nu au frontieră (“epihairekakia” lui Aristoteles).

Un trist si dramatic caz de “politicianizare” (sau: “politicanizare”) s’ a intamplat in Barcelona (Spania), acum vreo 25-27 de ani. In Buenos Aires trăia un camarad muncitor, mecanic, fost sef a unui sector al Corpului Muncitoresc Legionar: Nicolai Teban. In ultimele luni se imbolnăvise si cum locuia singur intr’ o căsută mică de două camere, intr’ un cartier îndepărtat de centru, aproape zilnic il vizita d-na Silvana Rosu, văduva după Instr. Leg. Ionel Rosu, care murise cu putini ani înainte în Buenos Aires si care fusese model de conduită legionară în toate aspectele. Doamna Rosu rămase văduva cu doi copii: un tanar de vreo 14 ani si o fetita de vreo 9-10 ani. Muncea din greu. Nu aveau nici o avere. Imbolnăvirea camaradului Nicolai Teban complica si mai mult situatia familiei Rosu. Totusi D-na Silvana îi ducea mâncare si medicamentele necesara cam odată la două zile. La moartea lui Teban d-na Rosu îmi ceru ajutor. Nu stia ce să facă si cum să se descurce. Impreuna cu un cunoscut avocat -dupa înmormantare - am reusit să descoperim testamentul lui Teban, care îi lăsa căsuta d-nei Silvana Rosu.

Cum Teban era unul din cei mai apropiati legionari ai Comandantului (nevoind să se desparta de acesta desi îl admira si stima pe Andrei Costin) i-am scris lui Sima comunicându-i situatia “mostenirii” lăstate (cred că, vândută casa si strungul, ajungea cam la vreo 12.000 de dolari). Unica mostenitoare era d-na Silvana Rosu si copii

ei. Aceasta însă refuza banii si ii darui Miscarii Legionare, deoarece asa ar fi facut si sotul ei, Ionel Rosu...! Comandantul Sima imi scrise ca trebuia sa-i rămână si ei ceva, iar partea cea mai mare din bani - după onorariile avocatului - să-i trimit în Spania, dar nu la Madrid, unde era sediul si secretarul general Gh. Costea ci la Barcelona, unde traia un camarad N. R., însărcinat sa supravegheze tiparirea amintirilor lui Sima (si care facea putin si pe “casierul”). Am executat ordinul.

Cam la vreo patru-cinci luni de la trista pierdere a lui Nicolai Teban, d-na Silvana Rosu, împreuna cu fiica îmi comunica dorinta de a pleca in Spania pentru a cerceta posibilitatea de a se stabili acolo. I-am dat adresa unde locuia Ghita Costea in Madrid (specificandu-i ca se putea întâlni si cu Comandantul Sima) si cealalta adresă din Barcelona, unde eram convins ca camaradul N. R. o va sfătui si ajuta. D-na Rosu s’ a întors deceptionata. A plecat direct la Barcelona cu fica dar “camaradul” N. R. a refuzat s’ o sfatuiasca si să-si piardă timpul...

I-am scris imediat Comandantului Sima, cu multa durere, cerându-i sa ia măsuri si să-i scrie o scrisoare de scuza d-nei Silvana Rosu, deoarece purtarea lui N. R. fusese revoltatoare, mai ales cunoscand cine era d-na Silvana, si gestul ei nobil de a dăru Miscarii toti banii mosteniti de la Teban.

Mi-am imaginat scena întâlnirii d-nei Rosu cu N. R., la Barcelona: cum aceasta îi explica că murind sotul in Argentina ea nu mai avea ce face (era italiancă) si voia să se stabilească în Spania. N. R. o privea absent. Cu un surăs fortat pe buze îi răspunse scurt că el nu are nici o posibilitate de a-i da ajutor, deoarece lucrează mult... Nu are legături... E foarte ocupat... Mi-am închipuit si fata deceptionată a văduvei lui Ionel Rosu... I-am explicat

că nu putea pretinde de la un simplu membru a Miscării o atitudine și purtare de legionar (N. R. nu fusese legionar nici în țară nici în Spania. Intrase în cercul Comandantului Sima abia prin 1953-54, fără să fi depus jurământul de legionar.). Totuși, decepția ei mă durea profund. Și acum, când scriu aceste rânduri mă cutremur de revoltă și scârbă când mă gândesc la actul de neomenie și de cruzime mintală a unui individ care se mândria spunând că era “colaboratorul” la tipărirea “Amintirilor” lui Sima și chiar “prietenul” lui intim..., nefiind în stare să trateze văduva unui Instructor Legionar care venea de la 6.000 kilometrii departare cu o elementala politete și bună voință...²⁰⁾

Sigur, acest N. R. nu era singurul vinovat. Contactul des cu Sima și admiratia infinită pe care o avea față de acesta, a contribuit la un fenomen de identificare al aspectului “hybrid”, și de senzație de “atoputernicie”, de “sef”. Figura “pater” simista s’ a transpus în sufletul discipolului însetat și ahtiat de a putea experimenta senzația superbiei și îngâmfariei în prezența unei persoane în stare de necesitate...

Și totuși au existat câteva trăiri cu Comandantul Sima, în cari mi s’ a părut că își reamintea de timpurile când își exercita funcția de ca sef al regiunii Banat (1937-38). La Madrid, în timp ce stăteam de vorbă la sediu, Ghita Costea (secretarul Miscării și redactorul revistei “Tara și Exilul”) intră în camera unde stateam și-l întreba dacă convenea să-i predea lui Mircea Rachmistriuc (Michael E. Ronnett) apartamentul care-i aparținea și care servea în acel moment de sediul Miscării. Sima, ramase puțin socat -cred- de faptul că trebuia să ia o

²⁰⁾ Am aflat că acest individ trăiește acum în țară și “colaborează” la o revista condusă de simisti.

decizie în prezența mea. Mă privi și mă întreba: “Dta. ce-ai face?” Fără să mă gândesc prea mult i-am răspuns: “Cred că ar fi bine să faceți aceia ce-ar face Căpitanul într’ o situație similară”. “Ai dreptate!” mi-a răspuns, și i dadu ordin lui Ghita Costea de a nu recurge la justiție, ci să i se predea în mod amical apartamentul²¹⁾.

În alta ocazie, cred că s’ a întâmplat în Buenos Aires, m’ a întrebat dacă îl cunosc bine pe XY. I-am descris pe scurt de unde îl cunosc și de toate ocaziile începând cu București 1940 și terminând cu întâlnirile întâmplătoare în Europa oridecate ori eram invitat să tin conferințe în Spania, Belgia sau Germania. Am intuit de ce mă întreba: în unele ocazii aflasem că XY era obiectul criticii, a “suspiciunilor” și “neîncrederilor”. “Cred însă, că este victima unei rețele de invidie și rivalitate...” adăugai eu. Putin după întoarcerea lui Sima în Europa aflai că se restabili imaginea lui XY. Din aceste - și poate alte mici exemple - am dedus că desi alesese drumul “politic”, uneori simtea “nostalgia” frumuseții idealului legionar...^{21a)}

Exilul îndelungat și anxietatea simțiă între streini, împreună cu sentimentul de vinovăție și autodecepție, au fost - probabil - între altele, motivele cari l-au îndepărtat pe Sima tot mai mult de idealul “paideiei” legionare. S’ a lasat orbit de ideea că legionarismul poate să “vină la putere” numai prin politică. A crezut (sau

²¹⁾ De altfel, Miscarea Legionară mai avea câteva apartamente în Spania, cumpărate cu banii primite de la autoritățile anglo-nordamericane, ca compensație sau despăgubire pentru eroicele sacrificii a camarazilor parasutați în 1953 în țară și condamnați la moarte de comunisti, fiind trădati de unul dintre parasutați. Aceste departamente au fost vândute în parte, iar din banii obținuți s’ au plătit mai multe călătorii din țară spre Majadahonda, precum și înființarea unei fundații. Se pare că administratorul acestor “fonduri” este casierul lui Sima și actualii membri ai Fundației.

^{21 a)} Abandonând mentalitatea conduitei de sectarism politic.

poate l-au convins si l-au facut sa creadă...) că nimic nu se poate obtine sau cuceri fără lupta politică... E probabil ca - in parte - si colaboratorii mai apropiati si camarazii de mai multa încredere - influentati fiind de usurinta cu care s'a ajuns la "putere" in 1940, si obisnuinta de a "înțelege" simplele mecanisme a metodelor de luptă politică in occident, au contribuit la CONVINGEREA că salvarea României si transformarea omului român nu este posibila fără o victorie politică, (deci viata dedicată politicei), iar odata ajunsi la putere ca partid politic să înceapă lupta pentru instaurarea Paideii legionare... Adica: "homo politicus" sa creeze "homo legionarius" (diavolul sa dea nastere ingerului...).

Ar dori sa se urmeze exemplul dat si dorit de Perikles, Cleón, Alcibiádes: instaurarea democratiei prin politică, utilizarea politicei pentru cucerirea "cleruchiilor" adică a "polis" sau cetatilor helene din arhipelagul Egelui si Asia Mica, iar, dupa aceia să oblige acceptarea stilului de educatie si viata "democratică"...

Simistii sunt convinsi ca, acum, dupa sasezeci si ceva de ani, toata doctrina si ideologia căpitanească stropită cu sângele celor mai buni fii ai României, trebuie înlocuită cu activitatea politică²²⁾... pentru formarea unui "model de cetățean" ilustrat cu surogate de virtuti, adică cu toate caracteristicile psiho-mintale a lui "homo politicus" (fără nationalitate, deoarece toti luptă pentru aceleasi ideale democratice continute en el "hic et nunc"). Idealul camarazilor fosti legionari, si actuali simisti este sa faca parte din "marea familie" a lui "Demos" pe care

²²⁾ "si acum mă indrept catre voi, dragi camarazi de eri si de azi. Fiti cu gândul la sfântul mormânt, care a sfintit toată generatia noastră de luptatori, prin sangele lui Mota si Martin, cu gândul la cei morti sub pământ, sub asupriri nedrepte..." (Circ. Nr. 79).

Aristofanes, in opera "Cavalerii" il canta si admira in felul acesta: "Oh Demos! cat de frumos este imperiul tau! Toata lumea se teme de tine, fiindca esti asemenea unui tiran. Si totusi, cât de usor este ca cineva să te ducă de nas: iti place să fi lăudat si înșelat, în timp ce, cu gura căscată îi asculti pe sarlatani si pe impostori!"²³⁾.

In democraticele lupte si alegeri, idealul fostilor camarazi legionari si actualilor simisti este să ajungă la "scaunele" de deputati si senatori, iar odată ajunsi in Parlament să înceapă opera de educatie legionara, ADICA SA VOTEZE LEGILE NECESARE, pentru ca împreună cu celelalte partide politice sa initieze marea opera de educatie legionara a neamului²⁴⁾... Celelate partide democratice n'ar fi in stare sa se opună, deoarece victoria simismului in alegerile democratice va fi atât de totală, încât nu i-ar rămâne altceva decât sa asiste, incapabile de a se opune... Rând pe rând ar asista la reformele educatiei in invatamantul primar, secundar si universitar... (Frătiile de Cruce si Cetatuile femeilor legionare ar schimba total educatie. Afară de asta parlamentarii vor impune si urmatoarele legi:

I. Infiintarea de FRATII DE CRUCE si de CETATUI de Fete în toate liceele din țară, sub comandament unic.

II. In fiecare judet se vor organiza TABERE DE MUNCA VOLUNTARA, care vor functiona in timpul vacanțelor, (repararea de Biserici, scoli, sosele, poduri, etc.)

²³⁾ Aristofanes, "Cavalerii" versiune in spaniola, "Comicos Griegos", Aguilar, Madrid, Spania, 1979.

²⁴⁾ Actualii simisti se imbată uniipealtii cu aceste idei delirante convinsi că l-ar putea imita pe Căpitan!!!

III. In fiecare capitală de judet se vor infiinta Biblioteci si librării legionare.

IV. Sefii de Judet vor numi sefi de colportaj, care vor forma echipé destinate să vândă si sa imprăstie in fiecare sat materialul scris (ziare, reviste, brosur, carti).

V. Sefii de judet vor forma din nou unitătile numite "Prietenii Legiunii", care vor primi regulat revistele si publicatiile legionare.

VI. IN fiecare judet, Sefii judeteni vor forma comitete de selectionare a celor mai talentati elevi si eleve de liceu, pentru a primi burse de studiu fie în tară, sau în streinatate.

VII. Sefii de Judet, împreuna cu Seful de Grup FDC Sefa Cetătuilor si Sefii Studentilor universitari vor lua parte la Scolile de Cadre care vor avea loc tot la trei luni, in Bucuresti.

VIII. Vor lua fiintă OSPATARIILE SI RESTAURANTELE LEGIONARE în toată tara, care vor servi publicul cu preturi reduce.

IX. In toate orasele vor lua fiintă COOPERATIVE, BACANII SI MAGAZII care vor sta la dispozitia muncitorilor si tăranilor cu preturi reduce.

X. Se vor infiinta Centre de Investigatii Stiintifice unde vor fi selectionate cele mai strălucite talente din Scolile Superiore si Universitati pentru a forma viitoarea elita stiintifica legionară.

XI. Se vor forma "Coruri Legionare" pentru toate Catedralele si Mănăstirile importante din tară, pentru a înfrumuseta solemnitatea liturgiilor (spre ex. Corul Legionarilor din Cernăuti)

XII. Se va infiinta "LEGIUNEA SPORTIVA", în toate judetele.

XIII. In fiecare capitala de judet vor lua fiintă Centrele Culturale si literare legionare.

XIV. Se va înfiinta Centrul RASLETI, destinat a fi un focar de straluciti profesionisti in Capitală.

XV. Se va infiinta CORPUL MUNCITORESC LEGIONAR cu filiale în întreaga tară.

XVI. Se vor ridica fabrici de caramizi în fiecare judet, destinate constructiei caselor pentru săraci.

XVII. Se va edifica CASA LEGIONARILOR RANTITI in fiecare localitate balneară, pentru ca toti care au suferit temnite si lagăre, sau suferă de boli din cauza eforturilor la muncă, sa poata petrece vacantele în mod gratuit (asa cum s'a întâmplat pe Rarău).

XVIII. Se va edifica "CASA VERDE" IN FIECARE CAPITALA DE JUDET. Vor servi de exemplu (ca Manzala Dumitru!)

XIX. Se va înfiinta un nou partid "TOTUL PENTRU TARA", pentru a putea lua parte la alegeri.

Toate acesta "proponeri" pentru a fi "votate" si

promulgate au fost însa realizate de Capitan în scurta activitate si lupta între anii 1935 si 1938!!! Nu toate au ajuns sa se realizeze pe intreg cuprinsul țării (spre exemplu “corul legionar” a luat nastere la Cernauti) si nu s’ a putut extinde in toate judetele, la fel ca si “Legiunea Sportiva”, sau “ospătariile” legionare.

In acesti patru sau cinci ani de lupta si activitate, in miezul prigoanelor si a permanentelor pericole, Capitanul a dovedit lumii democrate si liberale, ca legionarismul, fara nici un ajutor, si numai cu spiritul de sacrificiu a dinamizat imaginatia si spiritul de creatie legionara, realizand, chiar in mijlocul prigoanelor, urii sau ironiilor!!! Intre anii 1990 si 2001, adica in zece ani unica “reconstruire” si unica “creatie” realizata este o revista: “Permanente”... Rezultat al “luptelor politice” a lui Horia Sima si a celor trei redactori... “parturiunt montes nascitur RIDICULUS MUS”, adica “S’au scremut muntii si au dat nastere unui soricel caraghios”...

De la prima circulară legionară trimisa de Căpitan în toată tara (Iasi, 1927) si până la ultima trimisa legionarilor la 26 Martie 1938 trecură aproape unsprezece ani. Cu anumită regularitate, însă, Căpitanul trimise circularile in toată tara abia prin anul 1935. Deci opt ani de febrila activitate legionara in toata tara. Din acesti opt ani trebuie sa eliminam catva timp din cauza prigoanei (inceputa prin 1930-1932 cu arestari masive, care dura cam pana la finea anului 1934).

In timp de numai cativa ani, Capitanul reusi sa puna cimentul unei “PAIDEIA”, sau educatii bazata in cele mai nobile virtuti. In toata istoria Romaniei nu a existat voevod, principe sau rege care sa fi reusit aceasta opera de unificare a simtirii si trăirii pe meridianele spiritualitatii a intregului tineret, pe intregul cuprins al Romaniei! Am amintit cele nouasprezece realizari cari

au avut loc între anii 1934 si 1938, pentru ca cititorul roman (adversar, indiferent, simpatizant sau legionar) sa-si dea seama de maretia si tarscendenta operei realizate de Corneliu Zelea Codreanu, Mota, Marin si intreaga elita legionara care s’ a jertfit pentru Christos si Neam “cu seninatatea stramosilor Thraci”!

LEGIONARISMUL DUPA MOARTEA CAPITANULUI

Legionarismul nu s’ a stins nici dupa moartea Capitanului. Chiar in timpul razboiului “Pentru Legionari”, “Carticica Sefului de Cuib”, “Insemnari de la Jilava”, “Cranii de Lemn”, “Circularile” si alte carti legionare s’ au tradus in spaniola, franceza, germana si engleza. Unele miscari nationaliste s’ au organizat chiar dupa modelul brosurei “Carticica Sefului de Cuib”. Teoria disciplinei bazata in dragoste a fost propagata in lumea hispană, iar unii colegi dela Universitatile germane ne-au cerut sa amintim câteva din ideile fundamentale legionare in conferintele tinute (in mod special: Ruhr Universität Bochum si “Psychologisches Institut” aUniv. München, condusă de Prof. Dr. Ph. Lersch). In Chile s’ a înfiintat un cerc de doctrina nationalistă având ca baza legionarismul, iar in Argentina, in fiecare an suntem invitati să dăm conferinte despre legionarismul român. Cartea lui Dr. Alexander E. Ronnet (A. Rachmistriuc) publicată in Statele Unite în limba engleză a stârnit un viu interes in cercurile unui sector a tineretului american. In Germania, camaradul Ion Mării a tradus si editat, de mai multe ori, cele mai importante opere legionare. In Franta, jurnalistul F. Bradescu a stârnit curiozitatea nationalistilor francezi (revista “Totalite”). In Brazilia atat jurnalistul (Profesor Univ.) Alexandru Frâncu cat si Ing.

Carâp au imprastiat doctrina legionarismului prin vorba si scris. In Italia legionarismul este foarte cunoscut de catre intelectualii crestini. Am fost informati că si în Australia si Canada s' a desteptat interesul pentru Miscarea Legionară.

In tară, în schimb, situatia este cu totul alta. Exista mai multe grupuri de legionari sau fosti legionari. Exista un mic grup de simpatizanti si legionari care colaboreaza la unica revista serioasa: "PUNCTE CARDINALE", de inalt nivel cultural. In jurul revistei "PERMANENTE" exista un grup de fosti legionari care pretind sa fie continuatorii unui legionarism "sui generis", cu o accentuata nesigurantă doctrinară si o hotarita alunecare spre politicianism, gazetaresc.

In călătoria noastră din anul 1999 facută in Europa si - mai ales - in tară, am încercat să pătrundem noua realitate românească si legionara (in acelas timp). In conversatiile avute cu camarazii din Bucuresti, Pitesti, Campulung-Muscel, Campulung-Bucovina, Radauti si Suceava m' au impresionat profund câtiva camarazi, care păreau editia îmbătrânită (biologic) a anilor 1935-1940... Aveau cuvantul despicat si hotărit (ca acum sasezeci de ani), privirea senina si ideile de claritate legionara. Aceleasi convingeri si aceleasi ideale căpitănesti. Aceleasi aspiratii de "sus, sus tot mai sus aproape de umbra măreată a Căpitanului si a lui Mota!" (care o repeta Gh. Gh. Istrate, de câteori asistam a la "scoală de Cadre a sefilor de Grupuri FDC" la Bucuresti).

Am cunoscut si alti camarazi (toti fosti detinuti si intemnitati timp de 16 ani), mai deosebiti. Pareau mai apropiati de "membrii partidului Totul pentru Tara" si mai îndepărtati de "Legiunea Arhanghelul Mihai". Erau mai apropiati de "Politica" si mai indepartati de "Paideia".

De multe ori m' am întrebat cum de s' a întâmplat

că din teribili ani 1948-1964 să nască două tipuri de personalități atât de opuse. In toti camarazii trăirile negative trebuie să fi lăsat urme dureroase. Imaginile de cutremurătoare cruzime (in scolile de reeducare dela Pitesti, mai cu seama) au lăsat desigur urme atât în sfera constientă, cat si în acea subconstienta. Desigur că scările axiologice a fiecăruia trebuie să fi suferit zdruncenături, la unii mai adânci si mai dureroase, la altii, mai superficiale. Si, afară de aceste modificări, se pare că si atitudinile mintale, convingerile, parerile, anumite conceptii si principii au fost supuse rumegărilor si rectificărilor...

Dar, se pare, ca mai există un aspect alarmant: în unii camarazi s' a produs si o parțială atrofiere în elaborarea rationamentelor, sau mai bine zis: o oxidare în articulatiile care usurează rapiditatea înțelegerii stimulilor si a deslusirii imaginilor neprevăzute. In cazul acestor indivizi, constiinta de diminuaire a capacității de înțelegere a unei realități care înainte era foarte comprehensibilă, îi deprimează si demoralizează. Acest lucru le înlesneste căderea in vârtejul complexelor de inferioritate... Unii dintre acestia se întreabă pentru movitul "neprișperii" imediate a situatiei date si găsesc un "tap ispășitor" oarecare (pentru linistirea momentană), altii, in schimb, in mod obsesiv caută un motiv care-i împiedecă de "a fi ca mai înainte". Vor sa găseasca "cheia" care să le deschida "secretul" usurintei cu care înainte reusea să înfrunte cu nepăsare pericolul. NU pot concepe ca să fi pierdut curajul, voinicia si indiferenta în fata mortii, iar în locul acestei pierderi sa se fi instalat frica si panica...

Multi dintre acestia, iesiti din temnite, isi pusesera speranta in înfrângerea comunismului si, paralel -victoria legionarismului sub conducerea lui Sima. In mod special, după căderea lui Ceausescu,

începând cu anul 1990, o parte a legionarilor - care azi ar forma grupul simist din PERMANENTE - aveau ferma convingere într-o rapidă restructurare a legionarismului. Așteptau și erau convinși că Sima era seful unui grup important din exil (credeau că toți legionarii din Germania, și ceilalți împrăștiați în tot globul) formau un bloc masiv, care în streinătate reușiseră să imite realizările Capitanului în țară (adică cele nouăsprezece cuceriri și realizări menționate în paginile anterioare)...

Mare le-a fost decepția când aflară că Sima cu puținul număr de camarazi care îi mai rămăseseră credincios (din cauza degradantului adulter și a limitatelor calități de conducere de care daduse dovadă în mai bine de 60 de ani de exil,²⁵⁾ unicul lucru pozitiv realizat fu Monumentul Mota-Marin din Majadahonda (și acesta cu contribuția bănească a Falangei Spaniole), o carte "Doctrina Legionară" (200 pagini) și amintirile... Totuși parte din camarazii din țară îl înconjură cu încredere, și credința că îi va duce la victorie...

După primul an de unire a forțelor din țară cu cei 60-65 camarazi care-i rămăseră credincioși din exil, urmărea încurajările reciproce prin curieri (Cretu, Mocanu, Rosca, etc.) sau la Budapesta, la Viena sau în Transilvania. La început Sima era convins că Mișcarea Legionară ar fi putut candida la alegeri. După ce a fost informat că existau mai multe "partide" politice în cadrul

²⁵⁾ Dacă în locul lui Horia Sima ar fi fost ing. Clime, sau Vasile Iasinschi, Ion Banea, Gh. Gh. Istrate sau Neculai Totu altele ar fi fost rezultatele conducerii legionare din exil, iar în 1945, în loc să-i fi trimis pe Petrascu, Chioreanu, și Stoicanescu, ar fi mers ei însși să lupte pentru dezrobirea țării!!! Sima nu a voit, fie din frică, fie din "prevedere", fie pentru că era convins că viața lui era prea prețioasă, și că în proximitatea 55 de ani putea realiza multe...

Mișcării, și că unele grupări politice îi erau adverse, a renunțat să se mai întoarcă în țară. S'ar fi expus la o adevărată ridiculizare din parte tuturor partidelor politice, și în fața întregii țări. Afară de asta nu voia să riste o confruntare cu un mare număr de camarazi care fuseseră închiși și suferiseră timp de 16 ani (iar unii 23 de ani!).

Dorind să întărească micul grup de camarazi care-l urma, în al doilea și al treilea an de post-comunism încercă să întărească coeziunea micului grup din exil, prin înaintări în grade și numiri în funcții. Cu banii rămași de la despăgubirile date de autoritățile engleze și americane (pentru echipa Tanase-Golea executată de Ceaușescu în 1953), organizează excursii la Majadahonda invitând camarazii din țară să participe la aniversarea morții eroilor Mota-Marin. În felul acesta camarazii care îl urmau și care-l considera încă "urmasul", "egalul" sau "superior" al Capitanului, se specializează în scrisul "panegiricurilor" și "aniversarilor", sau a notelor în care se "actualizează" amintindu-și isprăvile în mod reciproc prin revista lunară "Permanente"...

DESCOPERIRFA POLITICEI SI ENTUSIASMUL PENTRU POLITICIANIZARE A SECTEI SIMISTE

“There are more things in haven and earth,
Horatio,

Than are dreamt of your philosophy”

Shakespeare

“Politicianismul acesta prin conceptia lui de
viata, prin morala lui, prin sistemul demo-
cratic din care își trage fiinta, constituie un
adevărat blestem cazut pe capul tarii”.

Capitanul

“Acesta este, Capitane, linia de înăltare
legionară pe care ne-ai deschis-o acum 17
ani. Acum nu mai putem -nici unul dintre
legionari- călca alături sau da inapoi. Acesta
este exemplul de sfărâmare a poftelor
pamantesti, prin care Ei au vrut sa ne
plămădeasca sufletele noastre ale tuturor
Romanilor... Aveti aminte, camarazi, că in
acest ceas, Ionel Mota si Vasile Marin spun
sus in Ceruri, o vorba bună si hotăritoare
pentru izbavirea si mântuirea Romanilor”.
Alexandru Cantacuzino (Op. comp. p. 186/7)

“Erst wenn der Tod uns aufbricht, werden
wir lebendig sein”.

Juenger

“Partidele politice sunt societăți în nume colectiv și pentru exploatarea populației obștești în opoziție, și de exploatarea avuțiilor naționale în guvern”.

Vasile Marin (“Crez de generație”, p. 130)

Înainte ca Hayek, Schumpeter, Popper și Galbraith să fi atras atenția lumii de pericolul lui “homo politicus”, Căpitanul a avut viziunea clară a pericolului și a strigat în acest colt al Europei cu toată puterea: “Scrieți pe steagurile voastre: Străinii ne-au copleșit, presa înstrăinată ne otrăvește, politicianismul ne omoară. Sunați din trâmbițe alarma. Sunați din toate puterile...”

Eugenio d’Ors coincide cu Huizinga și cu Lersch, când afirmă că în lume a apărut un nou tip de om de rând. Un tip de individ “normal” și “ordinar”, care aduce noi obiceiuri. Trăiește noi “forme de gândire” și un “stil de trăire” bazat într-o nouă mentalitate. Nu s’ar putea spune că acest individ a ajuns să fie “majoritate”, dar, se pare că parte din acest nou stil de trăire, în mod tăcut și “pe nesimțite” s’a înstăpânit de un sector al stilului de gândire și de “simțire” a lumii actuale. E vorba de tacita acceptare a unui pragmatism din ce în ce mai accentuat, însoțit de un “schematism” inocuu, care inoculează în organismul sănătos al ființei omenesti un fel de amorteală oridecateori acesta ar fi dispus să reacționeze în mod hotărât în fața amenințării influențelor nefaste. “Mass media” îndeplinindu-și “misiunea” de a sta mereu în serviciul politicianismului, deci a lui “homo politicus”, tergiversează eventualul “con de umbră” care ar pune în pericol sănătatea morală a publicului. S’ar pare că există un fel de “pact” tacit, dar de “otel” sau de “granit” între “homo politicus” (adică politicianii demagogi) și proprietarii (sau stăpânii) aceleia

care până acum treizeci-patruzeci de ani își daduse titlul de “a patra putere” în Stat, sau a Statului... Acum o sută de ani, Husserl¹⁾ alarmat de invaziunea noilor “forme de gândire”, și a noilor mentalități a conturat conveniența unui limbaj “interdisciplinar”, pentru a stăvili patrunderea perturbărilor “ideologice” bazate în partidocrație. De sigur, acum o sută de ani, nimeni, nici Husserl nu putea prevedea debilitarea simțului comun în general și treptata înscăunare a lui “strategos autokrat” în locul legilor divine... “Ethos”-ul libertății socratice²⁾, a ramas ca un exemplu luminos pentru posteritate: atât de luminos încât nici “homo politicus” cu toată verbozitatea sofistă nu reușește să-l umbrească.

Ne amintim de constatarea lui Vierkandt³⁾ care acum optzeci și ceva de ani avu curajul și îndrăzneala (în acele timpuri!) să semnaleze că politicianismul nu poate avea altă finalitate decât “voința de a ajunge cât mai sus”, în “orice împrejurare”, cu “orice mijloace” și “permanent”, adică “definitiv”. Vierkandt a fost influențat -probabil- de Eteokles personajul lui Eurípides⁴⁾ care afirmă: “daca vrei să te impui trebuie să nesocotești și să încalci legea, și în felul acesta încalcarea legii e onorabilă și frumoasă în același timp...” Filosofía și pedagogia sofistă -în timpul lui Perikles, Cleon și Alcibiade- susținea că odată la putere, partidul învingător putea -și avea tot dreptul după convingerea sofistilor- să se mențină în mod permanent,

¹⁾ Edmund Husserl, “Prolegomena zur reinen Logik”, 3 vol. publicate în traducerea spaniolă de către M. G. Morente și J. Gaos, sub titlul “Investigaciónes lógicas”, 4 volume, Madrid, 1929.

²⁾ Libertatea de a alege moartea pentru a nu fi nevoit să trăiești în sclavie, nedreptate și teroarea morală instaurată de partidocrație...

³⁾ A. Vierkandt, “Machtverhältnis und Machtmoral”, Berlin, 1916.

⁴⁾ Eurípides, “Fenicias”, (Obras completas, Edit. Aguilar, Madrid, 1962)

fără sa se sinchiseasca de părerea adversarilor sau "opozitiei"...

In fruntea partidului invingator, seful suprem, împreună cu "statul major" trebuie sa păstreze o permanenta aureolă de perfectiune si putere misterioasă... "Nu trebuie sa permita nimanui sa patrundă in intimitate, ci e absolut necesar sa apară ca un mister etern: aceasta este arta adevarată" spune Holofernes en opera "Judith" de Hebbel⁵⁾. Asadar, omul politic care ajunge la "putere" este obligat in mod absolut necesar sa "cultive pathos-ul" de distantă pentru ca "inferiorul" sa-l respecte si sa-i arate semne de adorare...

In politica, scrie Spranger⁶⁾, "homo politicus" trebuie sa fie "realist" si sa considere ca omul este o simplă "unealta". Omul politic trebuie sa aibă, ca scop sau tintă, victoria si consolidarea puterii, nu importa prin ce mijloace... Sigur, sustine Spranger, s'ar putea totusi ca uneori sa existe un "om politic" care sa fie cuprins de flacara idealismului si să se simtă cu o adevarata vocatie de educator si pedagog, dar, in acest caz, adauga Spranger, nu s'ar mai putea spune ca e "om politic", ci om cu vocatie de binefăcător si un fauritor de colonne granitice, sustinatoare de "Paideia". Căpitanul ne invăta mereu, nu numai in scolile de cadre si sedintele de noapte in lagărele de muncă, ci si in tot ce a scris si a faptuit in putinii ani cat a trait: "Acest fel de om -scrie in "Pentru Legionari"-care trăeste astazi in politica romaneasca, L-am mai intalnit in istorie. Sub domnia lui au murit natiuni si

⁵⁾ Hebbel, Christian Frederic, "Judith", München, 1938.

⁶⁾ Eduard Spranger, "Formas de vida", Revista de Occidente, Barbara de Brganza, 12 Madrid, 1954.

s'au sfărmat state... cea mai mare primejdie nationala la care ne-au expus acestia, nu sta nici in acapararea bogatiilor solului si subsolului românesc, nici chiar in tragica desfiintare a clasei de mijloc românești, nici in numarul mare al lor în scoli, sau profesioni libere, etc., si nici in influenta pe care o exercita asupra vietii noastre politice, desi fiecare în parte sunt primejdii de moarte pentru neam. Cea mai mare primejdie natională stă in aceea de a ne fi deformat, de a ne fi desfigurat structura noastră rasială daco-romana, dând nastere acestui tip de om, creind aceasta căzătură, aceasta stârpitura morala: politicianul, care nu mai are nimic din nobletea rasei noastre, care ne dezonoareaza si ne omoara"⁷⁾.

In mai multe ocazii (in prelegerile tinute pe la Universitati, conferinte, si publicatii) am analizat si studiat fenomenul lui "homo politicus", care odată ce se dedică activitatii politice, in mod treptat asistă la o desfigurare a personalitatii. Nu numai din cauza "inflatiei" lui "Ego", provocata de falsul entuziasm pe care il simte politicianul cand primeste aplauzele unui public vulgar⁸⁾. "Omul politic", sau politicianul este obligat să "flexibilizeze" atitudinile mintale, parerile, convingerile si "punctele de vedere" aproape permanent, daca vrea să fie "actual". Toata consteletia atitudinilor mintale a politicului (sau politicianului) suferă o continuă efeverscenta din cauza dinamismului ambitiei care nu are hotare... Evident, numita efeverscentă este motivul unei permanente flexibilizari care fraternizează cu

⁷⁾ Corneliu Zelea Codreanu: "Pentru Legionari".

⁸⁾ "Intr'adevar, nimic nu degradeaza mai mult pe oameni decat gloria plebei, care ii fac sa fie lasi, misei, adulatori si ipocriti... Sclavul gloriei populare cand se umfla de o placere exagerata, cand cade cu usurinta in tristete: traieste in permanenta neliniste si anxietate, nicicand nu gaseste pacea suflteasca". (Sfantul Ioan Crisostom: "Homilia" 44,5)

magnetismul relativitatii si se lasă impins de amăgitoarea si atractiva "noutate"⁹⁾...

Anxietatea permanenta si infierbântata activitate mintala pusa in serviciul autoafirmarii si a dorintei de a satura foamea egolatriei si, mai ales, a satisface vanitatea (impreuna cu componentele gemene: invidia, ambitia, aroganta, orgoliul, autosuficienta, laudarosenia, si neinsetata sete de glorie), desfigureaza intimitatea lui "homo politicus". Isi canalizeaza atentia spre obtinerea a doua "noui virtuti cardinale" dupa parerea lui Hobbes¹⁰⁾: "puterea" (forta) si "frauda" (minciuna).

Politicianul ajunge la concluzia -odata ce se bucură de primele succese ca "homo politicus"- că viata personală nu mai apartine constelatiei valorilor etice... Se considera pe deasupra "moralei de turma", si cum afirma Nietzsche, politicianul este ferm convins ca viata lui personala pluteste pe meridiane deosebite, si, prin urmare, nu poate fi comparat cu "lumea de rând"¹¹⁾... Faptul ca "homo politicus" (versiunea moderna a sofistilor, "demagogoi" si "logographoi" din timpul celor trei mari "făuritori" a democratiei ateniene) reuseste sa "hipnotizeze" multumile si "vulgul" poate tocmai datorita faptului ca e un convins relativist si ca reuseste prin

⁹⁾ "Ai fost expulsat din Cer si nu poti ramane pe pamant. Cautati un loc in aer, nu pentru a sedea ci pentru a zbura. Atunci vei simti pedeapsa unei instabilitati permanente, tu care ai vrut sa tulburi pacea eternitatii". (Bernard de Clairveaux, "Tratados de Humildad y soberbia", Obras Completas, BAC, Madrid, I, p.221.

¹⁰⁾ Thoms Hobbes: "Leviathan o la invencion moderna de la razón", Madrid, Ed. Nac., 1980.

¹¹⁾ Exemplele cele mai "proaspete" le avem cu fostul Presedinte a Frantei (Mitteyrand), actualul demnitar Chirac, fostul presedinte a Statelor Unite Clinton, (care printr' o miraculoasa metamorfoza, acuma ca "Ex-presedinte, da conferinte si prelegeri asupra educatiei adolescentei)... Si chiar fostul "Kanzler" german Kohl... Fara sa mai amintim de Presedintii tarilor din Orient, Africa sau tarile latino-americeane, in care se preamaresc figurile de "leader" a "marilor puteri" cu autentica si "sincera" veneratie...

magia cuvintelor si seductia orchestratiei, îi permite sa creadă ca se poate trăi si fara principii morale, si ca e suficient să afirme si să insiste ca acestea sunt necesare pentru armonia generală, pentru ca massa sa-l idealizeze... Se întâmplă însă, ca unii dintre "leaderi" sau sefi de State nu se prea ingrijoreaza de gradul de traire ética a "supusilor" cari l-au ales de bună credință, si ca odata ajunsi la cărma țării permit ca legile sa aiba o mare libertate cand e vorba sa fie aplicate... Cu alte cuvinte: sa existe o legislatie moderna si eficienta, însă, in același timp sa existe si o libertate suficienta pentru ca cetatenii sa poata ocoli sau evita rigoarea legilor... Sau ca legile existente sa aiba validitate numai pentru unii cetateni... Asa cum se intampla in multe tari!

Nu incapa indoiala: calitatea si conditia de flexibilitate si relativitate a politiceii, precum si usurinta de a "face parte" din "jocul" actiunii politice exercita o atractie puternica in sufletele si mintile persoanelor care sunt convinse ca au vocatie politicianista.

In Miscarea Legionara problema activitatii si actiunii "politice a fost prezentata pentru intaia oara in anul 1940 cu ocazia pierderii Basarabiei, Bucovinei de Nord, unei jumatați din Transilvania si sudului Dobrogeii. Regimul carlist, inspaimantat si lipsit de ajutorul aliatilor occidentali s' a gandit la ajutorul Miscarii Legionare. Intamplator a fost arestat Horia Sima si N. Petruscu la frontiera. Carol i-a convins sa invite legionarii inchisi ca sa dea declaratii de "nu actiune" sau "nu activitate" contra "sigurantei Statului", si, in schimb, sa fie pusi in libertate¹²⁾.

¹²⁾ Mi-amintesc ca stateam in inchisoare, impreuna cu Lucian Caramlau si cei patru sau cinci ploesteni. In celula de alturi era inchis Donat Sultan cu alt camarad din Basarabia. In total eram cam vreo 15 legionari cu condamnari intre 4 si 15 ani... Atat gardienii cat si directorul Inchisorii (denumita "Mormantul de la Chisinau") de la o zi la alta ne tratau cu prietenie si ne permisera sa cumparam ziare, chiar. O zi inainte de eliberare, dupa ciorba obisnuita ne-au servit cate un măr...!

Pentru intaia oara in viata legionarismului, oricare legionar putea sa călătorească dela un capat la altul al tarii, fara sa fie arestat... Mai mult: puteau sa se uneasca la Bucuresti cu sefii legionari iesiti din temnite si să formeze unirea tuturor legionarilor, pentru a contribui la unitatea si armonia "micei României" condusă de Carol II. Evenimentele se precipitara in asa fel, încât nu mai aveam timp sa ne mirăm de nimic...

In fiecare zi se intampla ceva nou. Locuiam într'un cămin studentesc al Bucovinenilor, dar vizitele cu alte centre studentesti si legionare erau atat de frecvente, incat, in scurt timp am reusit sa-i cunosc pe muncitorii si studentii bucuresteni, transilvaneni si basarabeni, formand un grup compact hotărît să luptăm pentru a-l rasturna pe Carol.

In aceasta febrila activitate, impreuna cu Groza, Lucian Caramlau si Donat Sultan am ajuns sa ne intalnim cu Horia Sima. Dela inceput mi-am dat seama ca era vorba de un comandant legionar "sui generis". Nu se asemana, nici cu Gh. Gh. Istrate, nici nu Vasile Iasinschi, nici cu Prof. Braileanu, nici cu N. Totu, nici cu Flondor, cu nimeni. Dintru inceput mi-a atras atentia modalitatea lui de a schematiza si a sintetiza. Cu mare usurintă i-a descris lui Groza posibilitatea de a arunca granate in fata palatului, iar nouă, nevoia de a cuceri regiunea Brasovului, cu întâitarea statiunii Bod (prin Vâlcele), unde trebuia sa se uneasca si Andrei Costin.

Am avut impresia ca stateam in fata unui om politic. Eram inasa atat de entuziasmat cu posibilitatea de a lupta pentru rasturnarea regimului tiranic, incat nu am avut nici timp nici interes sa-l vad pe DI. Iasinschi sau pe Prof. Traian Braileanu pentru a-i intreba: cine este Horia Sima?

Dupa caderea lui Carol II, si dupa rebeliunea lui

Antonescu, ajunsi in Germania, a inceput o noua etapa in viata legionarismului¹³⁾.

Obligatia de a munci in fabrici si alternativele pe care ni le ofereau stirile războiului, impreuna cu interzicerea strictă de a nu primi nici o stire dela parinti si rude (nici de a scrie!) au contribuit la trăirea unor situatii cu totul speciale. Nu cred ca ar putea exista comparatii! Nimeni nu ne impiedeca de a continua educatia legionara prin participarea la sedintele saptamanale. Aveam toata libertatea de a citi (in Biblioteci) de a studia (inscriindu-en la Facultate) si de a cănta (când participam la sedintele saptamanale), dar nu ne era permis să calatorim si să parasim Rostockul sau Warnemünde, (decat cu invoirea speciala data de Gestapo...). totusi, uneori reuseam să plecăm la Berckenbrück sau la Fürstenwald, dar pe furis, noaptea.

Acum, in mod retrospectiv, observ că unicul lucru care ne-a mentinut integritatea morală a fost rugaciunea si credinta în Căpitan, Mota si jertfele sutelor de martiri cazuti pentru Christos si Neam... Uneori, viata legionarilor intre streini si intre sârmele ghimpate, se aseamnă puțin cu aceea a călugărilor: muncă, rugăciune, meditatie, scoala răbdării, lectura Bibliei si a putinelor carti legionare pe care le adusesem cu noi¹⁴⁾.

¹³⁾ Viata in Rostock, Warnemünde, Buchenwald si Viena le voi descrie cu alta ocazie, daca Bunul Dumnezeu imi va darui posibilitatea s' o fac.

¹⁴⁾ Nu incape indoiala ca afara de rugaciune, cantecele legionare (si doinele cantate de Posteuca sau altii) au contribuit a conservarea unei atmosfere de curătenie sufleteasca Pe la mijlocul anului 1942, in spitalul militar din Rostock fu internat un soldat spaniol din "Divizia Albastra" trimisa pe frontul rusesc ca o contributiei a Spaniei crestine pentru apararea Europei. Acest soldat (cred ca era sublocotenet) se chema Juan de Dios Alvarez y Aguirre. A aflat ca lucreaza niste legionari de-ai lui Codreanu si a venit sa ne viziteze, deoarece cunostea suprema jertfa a lui Mota si Marin in apararea Madridului! Miscatoare a fost scena in care Hoinic Bujorel, Leonties si eu am cantat "Soy valiente y leal legionario" (Marsul Diviziei "Tercio", in care a murit Mota, si Marin. Alex. Cantacuzino Neculai Totu, Banica Dobre ne învățaseră marsul in limba spaniola in 1937...!

Printr' o întâmplare ciudată, s' a descoperit intrarea în lagar a unui român care nu făcea parte din Mîscare. Acest lucru l-a făcut pe Petrascu (seful legionar al lagarului) să suspecteze că Antonescu ar fi avut de gînd să-l ucidă pe Horia Sima. Cred că, cu acest motiv, a început o nouă eră în existența noastră legionară din Germania. Petrascu împreună cu Horia Sima începură o etapă de organizare mai mult sau mai puțin secretă. Cam odată pe săptămîna un grup' de 8-10 legionari (cu preferință din același cuib) călătoreau la Berlin sau la Berckenbrück pentru a-l asculta pe Comandantul Sima. "Sedintele" durau cam între 50 și 60 de minute. Tot timpul vorbea Sima, explicînd situația pe front, și subliniind importanța unității Mîscării, în vederea întoarcerii în țară după biruința Axei.

Atît Sima, cît și Petrascu doreau să întărească grupul legionar și să infiltreze în suflete credința în victoria Mîscării. Scopul întrunirilor era ca să izoleze complet micul grup dizident, și, paralel, să stabilească o strînsă legătura animică între legionarii care nu-l cunoscuseră personal pe Horia Sima, și nu citiseră nimic de el, deoarece era dintre puținii comandanți și Sefi de Regiune (el fusese Seful regiunii Banat), care nu scriseseră nimic în revistele legionare și nici nu publicase vreă o carte. Alt motiv era faptul că Sima nu făcuse temniță. În toată existența de legionar, mi-a spus, cred Petrascu, că fusese închis doar cîteva săptămîni. În timp ce enormă majoritate a gradelor (și a multora dintre simplii legionari sau FDC-isti) se cunoșteau din auzite, dacă nu din arestări, condamnări, dube, beciurile politilor, lagărele dela Vaslui, Ciuc, etc...

În conversațiile avute cu camarazii care avuseseră ocazia să-l cunoască în aceste sedințe de noapte, am constatat o convingere generală: toți aveau încredere,

deoarece vorbea clar, expunea situația cu logică și transmitea anumită căldură. Era un om de acțiune și de convingeri politice.

Cred că sîmburele ideii de a pune problema educației legionare pe al doilea plan, și a începe cu antrenamentul politic, l-am putea găsi acolo, în acele mici sedințe de orientare a "situației" militare și "politice". Nu cred că s' ar putea vorbi de o etapă a "manipulării psihologice" a camarazilor în vederea unui "new deal" și a unei educații politico-ideologice" în vederea cuceririi puterii, pe cale democratică.

La Viena (septembrie 1944 și primăvara anului 1945) Horia Sima s' a văzut "nepregătit". A fost pus în fața unei situații dramatice. Hitler l-a rugat să pregătească o echipă care să "arunce un pod în aer" pe teritoriul încă ocupat de români, dar în apropierea frontului.

Marea i-a fost surpriza cînd a constatat că o parte dintre românii și camarazii "invitați" să ia parte la acel gest eroic a refuzat să plece (sub motiv că preferau să lupte în armata națională...). Acest fapt numai a reprezentat o dureroasă înfrangere pentru Sima. Pînă atunci fusese convins că ar fi fost suficient un ordin scris, sau transmis prin cineva, -asa cum făcea Capitanul-pentru ca subalternii să-l execute... E foarte probabil că în adîncul conștiinței să-si fi recunoscut anumite limite pe care, pînă atunci nu le observase din cauza meteoricei cariere politice pe care o făcuse între 33 și 35 de ani cînd ca un simplu și neînsemnat profesor secundar, ajunsese dela o lună la alta să fie Ministru, iar după alte cîteva săprămîni vice-Presedintele Consiliului de Miniștri... Fără alt merit decît acela de a fi fost seful curierilor legionari în timpul condamnării Căpitanului și a comandanților legionari închisi în lagare și întemnițați.

E foarte probabil că auto-decepția să fi fost și mai

mare când, cu toată încrederea, trimitându-l pe Petrascu si pe Chioreanu, era convins ca acestia aveau capacitatea, abilitatile si credinta in victoria legionara suficiente pentru a reorganiza Miscarea Legionara din tara si a-i pregăti o reîntoarcere triumfală cu scopul de a fi din nou Presedinte al Consiliului de Ministrii. Pentru ca dupa aceea sa constate nu numai lipsa de credinta a trimisilor, ci si stângăcia si neprevederile de care dadusera dovada in scurtul timp de "activitate"...

Horia Sima fiind om de actiune se "revarsă" înspre "afară" mai mult si mai des decât era necesar. Increderea natărmurită in propriile potentialitati il indemnau sa-si iroseasca energiile spre "afară", cu nerabdarea de a se simti "centru" si a-si vedea roadele efortului cât se poate mai repede, simtind, -in același timp- compensatia idolatrizării care-l satisfacea. Personalitatile politice autoritare obisnuiesc să găsească timpul necesar si pentru interiorizarea introspectiva, dar se mărginesc la aspectele cari le pot impodobi egolatria. Ca orice personalitate dinamică dar lipsita de mult interes pentru a-si cultiva setea de marinimie si dorinta de dragoste desinteresata, Sima prefera sa "proecteze", adica sa "face proecte" care, odată realizate să aibă darul de a-i fortifica auto-admiratia si a-i întări auto-stima.

Avea o anumita idee fixa cu "amintirile". Inca din lagarul de muncă din Rostock una din dorintele mai arzătoare era să ne scriem "amintirile". Considera si era convins ca acestea vor face parte din istoria Legiunii si a Romaniei... Nu-si dădea seama că, in fundul subconstientului nutrea speranta terminării "unui capitol" si dorea (in mod inconstient) să se "bucure" de trecutul pe care -cu drept cuvânt- il facea sa vibreze de fericire, pe vreme ce nescrierea amintirilor însemna -oarecum- anxietatea latentă pe care o trăieste orice fiinta

când vrea sau trebuie să mai facă un efort în vederea auto-realizării... Iată de ce s' a grabit să-si scrie amintirile în numeroasele carti publicate...

Insistenta lui Sima cu privire la publicatia "Permanente"-lor are si ea o semnificatie de "fixare" a amintirilor, deoarece grupul protejat si educat de Sima nu a avut de gând nicicând să întreprinda un act de eroism (acum vreo saptezeci de ani, un simplu membru de cuib dobrogean, Virgil Teodorescu, stiind ca guvernul interzisesse lipitul afiselor legionare inainte de alegeri, o facu totusi si cazul ucis pe la spate de gloantele jandarmilor... Atazi, daca unul din cei trei redactori ai sectei simiste ar avea curajul s' o face, ar fi, desigur arestati, inasa acest act le-ar stirbi onoarea de "oameni politici" si demnitatea de "gazetari democrati"...

FASCINATIA EXERCITATA DE POLITICA ASUPRA SIMISMULUI

“You shall have joy, or you shall have power,
Said God: you shall not have both”

(Ralph Waldo Emerson)

“cel drept va trăi prin credința” (Galat. III, 12)

Instaurarea democratiei în Atena a contribuit la formarea partidelor politice, iar lupta pentru înțâitate și obținerea puterii, în mod normal a descătușat poftele și urgenta de autoafirmare în vederea atingerii scopului imediat.

Jaeger ne descrie cu lux de amănunte factorii determinanți ai contribuției luptelor politice la degradarea stilului de viață a helenilor.¹ Subliniază Jaeger faptul că Paideia era o uniune între “areté” (virtute, curaj, spiritul de dreptate și noblete) și “onoare”, iar când aceasta ultima începu să fie disprețuită de către “strategii autokrator”, se descătușă un vartej de evenimente pline de contradicții și confuzii nu numai în “polis” ateniană, ci și în “cleruchiile” care depindeau de Atenas. Luptele inițiale între aristocrația care-și apăra prestigiul și privilegiile, și democrația care se simțea cuceritoare, după înfrângerea Atenei și victoria Spartei - acele lupte - continuă cu aceiași intensitate, dar, de data aceasta, între numeroasele partide democratice, tintind la o înțâietate care să le permită guvernarea și

¹Werner Jaeger, “Paideia, Die Formung des griechische Menschen, Berlin, Westend, 1933.

îmbogățirea a "demagogoi", a sofistilor si "logographoi"***)

Radicalizarea democratiei ateniene in secolul IV a.C., a contribuit la o dezorientare si confuzie de valori, in asa fel încât lumea helenă trăia infierbântată de pasiunile izvorite din ura si intoleranta. Isocrates****) descrie situatia in "Areopagiticul" in culori vii si subliniază aparitia unei demagogii crescânde, în combinatie cu măsurile arbitrare, pasiunea pusă în împrăstierea intrigilor, transformarea delatorilor în profesioniști si despotismul majorității vulgului contra minorității, a resturilor aristocrației si a religiei.

Aspiratia de a fi considerat ca om de onoare, de curaj civic, corectitudine, si cinste sufletească fu înlocuită cu indiferenta față de virtutile aristocratice si religioase. Se pare ca "hybris"-ul fu instaurat ca nou stil de viață.

Urmand credintele populare helene, în momentul în care apare "hybris" in viata fiintei sau a comunitatii, nu se poate opri, deoarece se întăpâneste tot mai mult de temporal si aspectele animalice. Este neînsetat si numai interventia divină poate sa o invinga deoarece "hybris"-ul contine in sine invidia, pofta nesatioasa de a-si satsface PLACERILE AMBITIA de stăpânire a aproapelui, ORGOLIUL, SUPERBIA, INGAMFAREA, care pot fi micorate sau învinse numai de "NEMESIS" unealta divinității.

Luptele între diferitele partide politice, au darul de a încuraja dezvoltarea si perfectionarea unor "aptitudini" sau trăsături de caracter special. Conditia de sentirse cu calități politice îl inspira pe individ sa desvolte o

**) Aceia care se ocupau cu schitarea si inventarea discursurilor, "logographoi" le vindeau demagogilor si politicienilor, sofistilor si generalilor care doreau, sau erau obligati sa tina discursuri in "Ekklesia", en el "agora".

****) Isocrates, "Discursos histórico-políticos" colección Austral Espasa Calpe Argentina, Buenos Aires, 1948.

"viclenie si să perfectioneze o "siretenie" care îi usurează actiunile si activitățile politice Acestea, însă, sunt intrebuintate chiar si în viata particulară, în interactiunile cu sotia, copii si rudele apropiate, încât se produce un fenomen de molipsire si în viata particulară, iar acest lucru se resfrânge si asupra armoniei familiare, deoarece cei dragi, - în special - copiii - au si puncte de referință in colegii din scoală, învățatori, profesori si copiii vecinilor.

Un exemplu dramatic de pervertire a politicienilor abia intrati în partidul "democrat-crestin" a lui Alcide De Gasperi, îl avem in deceniile cuprinse între 1946-1966. Pentru a combate sovoiiul comunist-socialist, chiar din primele alegeri democratia crestină a reusit să invingă. Entuziasmul a fost urias. Italienii erau convinsi că spectrul întrunecos a bolsevismului, apărat de francamasonerie, de atei, de propaganda sovietică si de toate curentele "antifasciste" de moda, nu mai aveau nici o sansă să ajungă la cârma guvernului italian. Se înselară însă. Nu contară cu slăbirea treptată a "frontului intern" al Democratiei Crestine. Nu tinură cont de pervertirea credintei catolice în sufletul noilor politicieni, aruncati în arena luptei demagogice si obligati să accepte regulile de joc a unei activități care nu permitia honorabilitatea, sinceritatea, "fair-play", nici linistea sufletească necesară reculegerii crestine. Credinciosul crestin, intrând în vartejul competitiv pe tărîm economic-financiar se vede atras de nesătiosul apetit de putere, care -cum scrie Gaetano Mosca****)- ii deschide pofta de a se cătăra pe pozitii de privilegiu si de cuceriri economice.

Odată înscris într'un partid politic ca membru activ,

****) Gaetano Mosca, " La clase política", Fondo de Cultura Economica, Mexico, 1948, p.23.

crestinul practicant își dă seama, de la primele "sedinte" de comitet, că programul partidului este foarte atractiv aspiră la realizarea "telurilor ideale pentru bunăstarea poporului, și afară de asta, desigur partidul, odată ajuns să fie guvern "aspiră să realizeze și dorintele individuale a "membrilor" (gratificatii speciale, bacsisuri, posibilități de a realiza afaceri în afara funcției sau profesiei, etc.). În general, scrie Max Weber⁵⁾ finalitatea și acțiunea partidului politic este să satisfacă și telurile generale și cele "personale". Adică îmbogățirea rapidă a politicienilor.

Raymond Aron⁶⁾ un scriitor și sociolog francez, campion al libertății democratice, se alarmează când recunoaște că democrația este "rezultatul logic al filosofiei liberale iar catolicismul, sau "democrația Crestină" acceptă "liberalizarea"⁷⁾, și, ca atare, acceptă și renunțarea la anumite atitudini mintale, obiceiuri și convingeri care fac parte intrinsecă din anumite valori a credinței creștine. În locul acestora se încrustă obiceiuri, scheme mintale, și "pareri" care dezavuează (sau pun la îndoială) parte din scara axiologică creștină.

Democrația Crestină italiană, (la fel ca și cea franceză și belgă) s' a văzut nevoită să facă "alianțe" cu alte partide liberale sau -mai mult sau mai puțin socialiste pentru a continua lupta politică, până când a fost nevoită să recunoască esuarea și înfrângerea pe tărâm politic (acum face parte din "centru-dreapta"),

⁵⁾ Max Weber, "Ensayos de sociología contemporánea", I, p. 165.

⁶⁾ Raymond Aron, "Ensayo sobre las libertades", alianza editorial, Madrid, 1974.

⁷⁾ Emil Mireaux, "Philosophie de libéralisme", Flammarion, Paris, 1950, pag. 335: "Les racines idéologiques du libéralisme plongeant en effet fort loin dans le passé. On peut... le suivre jusqu' à la critique de la convention sociale chez les sophistes grecs... Il s' est incarné dans l' individualisme égoïste absolu de Jeremy Bentham..."

sau "centru", după faramitarea partidelor politice) Într-un timp, însă prejudiciul, pagubele și daunele suferite de creștinii occidentali nu s' au putut repara nici până astăzi. "Principii" bisericii catolice, s' au independizat, și l-au obligat pe Papa Juan XXIII să accepte formarea unor "comitete" sau "consilii" episcopale, care să decida... Așa s' a ajuns la independizarea cardinalilor din "lumea treia" și la lentă faramitare a credinței în mulți dintre catolici. Monolitică structura a Bisericii Catolice s' a văzut desintegrată în parte, și -în parte- a fost motivul apariției unor secte (atât în Europa, cât mai ales în America Latină).

PAIDEIA LEGIONARA SI INCERCARILE DE DEMOCRATIZARE SI POLITICIANIZARE DE CATRE HORIA SIMA

Politica este "arta" de manevrare a potențialităților mintale și afective în vederea combaterii și zdrobirii adversarilor. Toate partidele politice (libere, permise de către "demos" sau reprezentanții acestuia) sunt obligate să atingă nivelul unui denominator comun al schemelor totale de acțiune, în așa fel încât să nu se ajungă la o coliziune cu "înaltele principii democratice". Experiențele din Italia, Franța și alte țări occidentale au dovedit că democrația permite faramitarea partidelor politice (și în țară, ne amintim cum s' a întâmplat cu partidele "istorice". Atât liberalii cât și țărănistii s' au fragmentat. Înaltele "principii democratice", însă obligă ca partidele să ajungă la un tel "unificator": să ridice standardul de viață economic și material. Karl Mannheim recunoaște că acest obiectiv nu poate fi atins decât prin unul din aceste două căi: exterminarea aceluia care nu sunt de acord ("demos"-ul oriental), sau prin integrarea spirituală

("demos"-ul occidental), fara sa specifice de ce "integrare" este vorba⁸⁾. Totusi, cincisprezece ani dupa moartea lui, alti sociologi (al noiei aliante) au avut curajul sa spuna despre ce era vorba, cu o meridiana claritate: integrarea spirituala a "noiei etice", adica unificarea "spirituala"... sub puterea absoluta si sub ocrotirea lui Leviathan. Era lui Leviathan sau era lui "Praxis" (sau a "globalizarii") obliga ca esenta si continutul adversitatilor si controverselor politice poate sa fie "numai de ordin economic-social", iar unul din "simbolurile sfinte" si idealurile supreme ale democratiei liberale "libertatea" nu sta in litigiu... Acuma, dupa spusele lui Raymond Aron, unicul lucru care s'ar putea face este "sa incercam sa intelegem cu mai multa rigoare care este miezul dezbaterii, si ratiunea care motiveaza (pentru unii interesati) parerea si judecata melancolica asupra progresivei slabiri a libertatii politice⁹⁾. Friedrich Hayek fiind un convins democrat, nu-si poate ascunde indoielile cand reflecteaza ca "echivocă si nefundată opinie ca in timp ce ultimul izvor al puterii ar fi vointa majoritatii, puterea n'ar fi arbitrară. Falsa siguranta care multi obisnuiesc sa o manifesteze e un motiv important de ignoranta generala care exista asupra pericolelor care ne pandesc. Nu exista justificare pentru a crede ca odata ce puterea este izvorita din vointa majoritatii aceasta putere n'ar putea fi arbitrara... "Daca democratia isi propune un obiectiv care pretinde intrebuintarea unei puteri incapabile de a fi infagasuite si orientate cu

⁸⁾ Karl Mannheim, Diagnostico de nuestro tiempo, Fondo de Cultura Economica, México-Buenos Aires, 1961, pag. 140.

⁹⁾ Raymond Aron, op. cit. pag. 173. Evident, mai exista si alte definitii: "Max Brod, spre exemplu o defineste ca o "profunda senzatie de contact mistic cu infinitul..."

ajutorul regulilor sau normelor fixe, in mod obligatoriu trebuie sa se transforme in putere arbitrară"¹⁰⁾.

Un partid politic, odata la guvern, se vede obligat a desfasura toate potentialitatile si talentul tuturor functionarilor pentru a arata alegatorilor ca este vrednic si vrea sa realizeze toate promisiunile. Se intampla insa, ca "partidul politic" nu este o constructie monolitica, ci e, mai curand, o compositie eterogena de curente si tendinte, conduse de sefi si "sefuleti". Fiecare "sef" tinde, in mod "aproape" natural sa-si "spuna cuvantul" si, mai ales, sa manifesteze dorintele si vointa. Considera ca are tot dreptul, deoarece face parte din "partid" si pentruca a "luptat pentru victorie in alegerile "democrate".

Tot ce s'a intamplat acum doua mii patrusute patruzeci de ani (461 a. C. - 338 a. C.) cand democratia ateniana a reusit sa inlocuiasca "paideia" (educatia spiritului de nobleta, de cinste sufleteasca si marinimie) s'a repetit -cu mici variante- in ultimele doua secole. Luptele intre partidele politice au declansat in majoritatea integrantilor o adevarata stare de infierbantare emotionala. Viata afectiva si sentimentala a individului care intra in arena luptei politice¹¹⁾ sufera o radicala schimbare.

¹⁰⁾ Friedrich Hayek, "Camino de Servidumbre", Alianza Editorial, Madrid, 1978, si "Nuevos estudios de Filo sofia, politica, economia e historia de las ideas", Eudeba, Buenos Aires, 1981.

¹¹⁾ Intimitatea intreaga a lui "homo politicus" este zguduata de aparitia unor stari sufletesti necunoscute, sau de o intensitate necunoscuta pana a intra in vartejul politicii. Tinde a se irita con mai multa frecventa, se inflacareaza in mod exagerat cand este contrazi cultiva tot mai putin prietenii vechi, isi schimba anumite obisnuinte si obiceiuri care inainte contribuiau la armonia familiara, in mod treptat abandoneaza frecventarea Sfintei Sluibe religioase, accepta, in schimb, invitatii in care au loc frivolitati si trivialitati, si e din ce in ce mai flexibil si mai tolerant cu immoralitatea...

TRAIRI NELEGIONARE

“Caci e rusine numai sa spunem ce fac ei in ascuns. Dar toate aceste lucruri, cand sunt osandinte de lumina, sunt date la iveala; pentruca ceiace scoate totul la iveala, este lumina”.

Efeseni, V, 12-13.

Aroganta, ca sentiment manifestat are cauze ascunse. Individual poate sa arate îngâmfare si trufie când se simte tratat cu dispret. Pentru a manifesta supărarea sau indignarea consideră că atitudinea de îngâmfare este cel mai bun răspuns imediat. Deci fiind în fata unei interactiuni de natura personală imediată, arogantul -la început- manifestă bună dispozitie si sollicitudine. Odată ce observă raceală si indiferență arogantul schimba brusc pozitia si raspunde cu si mai multă raceală. ajungand să adauge un anumit ingredient de ironie agresivă. Usurinta cu care schimbă atitudinea este insotită de o nuanță de intoleranță tot mai mare.

Arogantul nu-i constient de usurinta cu care persoanele inconjurătoare îl detecta, deoarece e prea obisnuit cu idea si convingerea propriei perfectiuni în timpul interactiunilor cu ambianta. Cantitatea de vanitate pe care nu o recunoaste, dar care obisnuieste să-l însotească pretutendeni este insotită de o âmbitie de accias magnitudine. Aceste trei caracteristice obisnuiesc să se însotească in mod frătesc.

Aceste trei stari sufletesti sunt in acelas timp trei manifestari a agresivitatii individului. lucru care ne face

să înțelegem DECE AGRESIVITATEA izvorita din îngâmfare, vanitate si ambitie nu permite persoanei să se ridice la un anumit grad de spiritualizare... si, in acelas timp, să se simta izolat. Sentimentul de singurătate si senzatia de a nu fi agreat in mediul in care traeste îl face să creadă ca ceilalti sunt invidiosi, iar el o simplă victimă a răutății lumii înconjurătoare...

Există numeroase cazuri de personalitati trufase sau superbe, care, constiente de relativele merite dobândite in activitățile desfășurate, in acelas timp execută si dinamizează scheme de conduite (purtari) care maschează si camuflează aroganta si superbia, manifestând o sociabilitate, afabilitate si cordialitate (uneori vecine cu exagerarea) care ajunge să deruteze persoanele informate prealabil de rangul social sau cultural al persoanei, acordându-i un calificativ contrariu a arogantei sau trufiei; inclinându-se mai curând să-l considere “modest”, “amical”, “prevenitor”, etc...

Am asistat la o intrevedere intre Sima si Presedinta comunitatii ucrainene din exil. Ramasei surprins de atitudinea plina de amabilitate si cordialitate a lui Sima, față de acea doamnă. Mi s’ a părut chiar, la un moment dat ca Sima se simtea cu un complex de inferioritate aproape de supusenie din cauza anumitor stângăcii si nesiguranta pe care o arăta, dar dupa câteva minute imi dădui seama că stânjenirea si incomodarea pe care o simtea era din cauza necunoasterii limbei engleze, pe care doamna o domina ca si pe acea germana... Orgoliul si superbia disparura, fiind inlocuite cu atitudine de umilinta si sentimentul de inferioritate...

Afabilitatea si cordialitatea cu care isi trata oamenii de incredere (spre ex. pe sefii din Franta, Germania,

Canada, Spania, etc.) se transforma in sa, intr’ o atitudine de distanta, raceala, sau in cel mai bun caz de politete de “ghiata”, cand se intalnea cu camarazii pe care ii considera “distantati”, sau “incadrati in mod nesatisfactor sau de lealitate dubioasă). Era convins ca trebuia cu orice pret sa le incredinteze “o misiune” acelor care îi erau prezentati de Borobaru, spre exemplu. In universul mintal a lui Sima orice camarad sau simpatizant care ii era prezentat, trebuia sa se simta “legat” si “obligat” de seful Miscarii fara “intermediari”. In Viena (intre Septembrie 1944 si Martie 1945) au fost “incadrati” cam doua duzini de romani. Unii, simpatizanti legionari, altii doritori de a se incadra definitiv in Miscare. Pe Sima nu-l interesa ca acestia sa fie incadrati in determinate “cuiburi”, conduse de legionari vechi sau cunoscuti, ci dorea ca sa-i aiba sub supravecherea lui, prin mijlocirea sau intermediul lui Borobaru, Stoicanescu sau Petrascu. Voia sa-i aiba la dispozitia lui personala. Din acest motiv ne punea intrebarea (lui Borobaru si -uneori- mie): “Ce misiune sa-i dau?” Am asistat deci, timp de cateva luni la o noua metodologie a “recrutarii” de tip politic, fara educatie sistematica in cuiburi, adica fara ca sa participe la sedinte, fara sa contribuiasca cu framantarile personale la clarificarea si imbogatirea intimitatii si fara sa-si intareasca credinta in Dumnezeu si în destinul Patriei noastre.

Lupta politica nu permite multe momente pentru ca individul, (“homo politicus”) sa se ingrijeasca si de infrumusetarea sau cultivarea “gradinii interioare”. Fiinta omeneasca cand alege drumul cuceririi temporalului (a puterii si “gloriei acestei lumi”) nu mai are timpul necesar pentru “plivirea” intimitatii de buruienile sferei irationale. Ba, mai mult: nici nu-i “trece prin cap” ca ar putea “pierde

timpul in ocupatii secundare care i-ar rapi posibilitatea de a castiga prestigiu, fama, onoruri, imunitati, glorie si aplauze...

Legionarismul isi mentine flacara credintei in Christos si destinul Neamului numai daca legionarii sunt gata sa accepte prigoanele, temnitele, arestarile si faptele eroice. Iata de ce legionarii, chiar batrani fiind, sunt dator sa dovedeasca ca in pieptul lor mai bate o inima de luptatori . Sunt dator de a fi exemplu pentru tineret, asa cum din anii 1927 si pana in 1939 Capitanul si Vacarestenii au dat exemplu de vitejie si eroism "batranilor" din acele timpuri!...

Numai in zece ani de fapte eroice si jertfe legionarismul a atins culmi de stralucire angelicala. Nu putem avea pretentia de a ne compara, dar trebuie sa ne inarman sufletul si inima cu o vointa de otel si sa dam dovada ca "zdrente" ramase de la inaintasii gloriosi, au vointa de a pasi pe urmele lor.

Ma adresez, in primul rand "batranilor" (care oscileaza intre 70 si 90 de ani), nu ma gandesc la tineretul care e pe cale sa citeasca "Pentru Legionari", "Circularile", Cartica sefului de Cuib" si "Insemnarile de la Jilava"... si-si spun, sau se gandesc: "acestea au trecut, sunt alte timpuri, a disparut generatia de sacrificiu, acum totul se reduce la politica, nimeni nu se mai gandeste la jertfe supreme, -nici macar la sacrificii simple-..."¹⁾

¹⁾ Un exemplu dramatic de traire nelegionara: Intr'o scrisoare adresata unuia din cei trei gazetari a revistei "Permanente" i-am scris, intre altele: "Ideea lui Chioreanu de a "candida" si a infagasui legionarii spre lupta politica a produs tendinta de a parasi EDUCATIA LEGIONARA, si lupta de spiritualizare a omului roman. Dovada: in acesti unsprezece ani iata ce ati fi putut face si NU ATI FACUT (si citez 14 puncte). Redactorul raspunde: In privinta celor 13 puncte ce ne REPROSEZI ca am fi putut SA LE REALIZAM SI NU AM FACUT=O, iti spun doar ca ele, in situatia de fapt din tara, nu

Tineretul are tot dreptul sa creada ca legionarismul glorios nu mai poate renaste, deoarece cateva din zdrente, care pretind sa fie continuatorii lui Corneliu Zelea Codreanu si a lui Ionel Mota, timp de unsprezece ani n'au facut altceva decat sa scoata o mica revista de panegiricuri. Dar acestia nu sunt legionarii lui Codreanu si a lui Ionel Mota! Sunt simplii supravietuitori a unui sef politic, care a trait sasezeci de ani in streinatate facand "politica" si scriindu-si amintirile...

Tineretul trebuie sa se obisnuiasca cu gândul ca existenta fără suferință si fără înfruntare de primejdii nu apartine popoarelor viteze. Să se ubisnuiasca cu gândul că viata fiecaruia dintre români trebuie sa fie un exemplu de trăire crestinească, altoită pe sacrificii, daca vor ca generatiile viitoare sa fie mândre de numele de roman!

Si încă ceva: Dacă într'adevar sunt hotărîti sa trăiasca, o viață de crestini si legionari, fara să aibă aspiratie de onoruri si glorie desartă e bine să se pregateasca si încă de o suferinta, pe care ne-o descrie patetic Sfantul Augustin, acum o mie sasesute de ani, in

sunt nici măcar puerile ci de-a dreptul infantile! Singurul răspuns cu putin schepsis ce se poate da este: -Vino tu in tara si infaptuieste macar unul din aceste puncte, PE CARI IL CONSIDERI CEL MAI USOR DE INFAPTUIT. EU VOI RISCA RIDICOLUL DE A TE FLANCA... Incolo, FACEM SI NOI CE PUTEM. Faca altii mai mult!"

Sigur, tanarul universitar care citeste aceasta podoaba de gandire a unuia din cei trei gazetari a revistei "Permanente", are tot dreptul sa gandeasca de halul in care traesc unii dintre sectarii simisti, fără credință in viitorul țării, fără speranță in învierea Neamului si fara nici o busolă spirituală... Gandesc si sectarii dupa cum sunt educati: "Facă altii mai mult" (scrisoarea mea trimisa pedata de 7. IV. 001; răspunsul "redactorului" si politicianului (Seb. Mocanu) simist pe data de 23 Aprilie, 001.) "Quae cum ita sint"...

opera "De Civitate Dei"²⁾: "Asa că aceia cari doresc să traiască pios in Christos, fără ca să existe cineva care sa-i maltrateze sau să-i chinuiască fizic, sunt obligati acuma să sufere persecutia oamenilor din cauza ereziilor, calomniilor, obiceiurilor detestabile. Suportă fără indoiială aceste persecutii nu in trupurile lor ci in sufletele lor".

²⁾ "His atque huius modi pravis moribus et erroribus hominum persecutionem patiuntur qui volunt in Christo pie vivere, etiam nullo infestante neque vexante corpus illorum. Patiuntur quippe hanc persecutionem non in corporibus, sed in cordibus, sed in cordibus". ("De civitate Dei", editie in limba spaniola si latina, BAC, Madrid, 1978, p. 528).

VITEJIA GAZETARILOR SIMISTI

"Luptăm, jertfim, cădem, ne tâsneste sângele din piepturi, sa ne apărăm bisericile... si Biserica ne condamna, ca "PERICULOSI NEAMULUI", ca "rataciti", ca straini de Neam", Ce tragedie in sufletele noastre!"

CAPITANUL ("Insemnari de la Jilava")

Romania a trecut prin potopul comunist aproape doua generatii. In mai bine de jumătate de secol Biserica ortodoxa a fost obligată să re-structureze organizatia de educatie in Facultatile de Teologie si in Seminare. Episcopii si Mitropolitii "pensionati" au fost inlocuiti cu altii, mai tineri si mai de incredere a Partidului. Acelas lucru s´a intamplat si cu Patriarhul... Intre putinii preoti legionari, Ilie Lacatusu a trebuit sa sufere mai mult. Arestat in 1952, un an dupa aceia fu dus la cunoscuta temnita din Targu Ocna. Pus in libertate pentru scurt timp, a fost din nou arestat si condamnat la munca silnica in Delta. In Bolintin a lucrat obligatoriu, ca zidar, cu domiciliu fortat. Grav bolnav a fost transferat la Cucuruzu (Ilfov) unde a murit spital pe data de 22 Iulie, 1983. In 1999 (luna Iunie) s´a constatat ca era neputrezit si cu mireasma. Catva timp inainte se descoperise ca alt preot (nelegionar) Ioan Iacob Hozeva fusese declarat Sfant din aceleasi motive. Rudele si cunoscutii preotului legionar Ilie Lacatusu cerura Patriarhiei canonizarea, insa Ierarhul cu inalt rang in Sinodul condus de Patriarh a raspuns textual: "Ne pare foarte rau, dar am cercetat arhiva si am descoperit o problema de canonizare: parintele Lacatusu Ilie A FOST LEGIONAR!!!"

Probabil ca reprezentantul Patriarhului (uns de Ceausescu) sa fi avut la indemana antecedentele preotului Ilie Lacatusu, impreuna cu declaratiile lui Miron Cristea facute la inceputul anului 1938 cand a declarat ca legionarii erau "pericolosi Neamului", "rătăciti" si "straini de Neam"... si sa se fi inspirat din protejatul regelui Carol II... Cert este ca exista o perfecta continuitate de convingeri -cel putin- cu privire la OBLIGATIA de a considera legionarismul, nu numai ca "strain de Neam", ci si ca "străin de Crestinism". Declaratiile lui Miron Cristea fusesera facute numai la cateva luni dupa cutremuratoarea jertfa a eroilor Mota si Marin la Majadahonda! Reprezentantul actualului Patriarh prieten a lui Ceausescu in fata minunii neputrezirii si a miresmei a unui preot legionar nu putu avea alt raspuns decat ca " un preot legionar nu putea fi sfant", avand ca antecedent declaratia Patriarhului Miron Cristea de acum sasezeci si ceva de ani, deci o perfecta linie de continuitate si perfectă coerență...

Atat lumea legionara (dupa informatiile primite din intreaga Europa), cat si aceia nelegionara au ramas nedumerite in fata tacerii presei. Gazetarii dela "Permanente", desi se declara "credinciosi", nu dau dovada de prea multa "credinta". Se pare ca nu au nici un "interes". Daca ar pretinde, ar fi obligati sa intre in "coliziune" cu "stablishment" -ul, riscând sa-si ia ramas bun dela "recunoasterea Fundatiei" ca "partid politic" or acest lucru, -dupa zece, sau unsprezece ani de zadarnica asteptare- ar insemna sa renunte pentru inca zece ani ca sa-si vada nerealizat "proiectul politic"... ceia ce ar coincide -probabil- cu respectabila varsta intre 95 si 102 ani pe care vor sarbatori-o undeva fara prea multe "realizari", ("Eheu fugaces...!").

Omeneasca vointa de a supravietui a fost, probabil,

decisiva in timpul "reeducarii" din Aiud. In subconstientul actualilor gazetari exista desigur dureroase urme, cari capata dimensiuni halucinante, cand infrunta maretia jertfelor martirilor si eroilor nostrii, cu actele lor de lasitate si de groaza in fata calailor comunisti. Nu-si dau seama ca lipsa lor de re-inafagasuire spre trairile legionare dinnainte de temnite se datoreaza unui fenomen de "tocire" a perceptiei, care ingreuiaza "auto-intelegerea" si provoaca ocazionale rasturnari axiologice. Iata dece multi dintre fostii "reeducati" simt o ciudata si "inexplicabila rezerva" (unii chiar "repulsie") cand cineva îi invită sa se adape din nou din "Pentru Legionari", Carticica Sefului de Cuib, "Cranii de Lemn", "Circulari" si Insemnarile de la Jilava.

Nu toti pot fi ca Dragos Hoinic. Dar toti ar putea sa se indemne la părăsirea "proectelor politice" si la apropierea indemnului facut de Ionel Mota: "INAPOI LA ICOANA!"

CUPRINSUL

I. Legionarismul Intre Paideia si Politica.....	9
II. Paideia Legionara.....	19
III. Descoperirea politicei si entuziasmul pentru politicianizare a sectei simiste.....	51
IV. Fascinatia exercitata de Politica asupra simismului.....	65
V. Trairi nelegionare.....	73
VI. Vitejia gazetarilor simisti.....	79

CER SCUZE PENTRU ERORILE STRECURATE!

Este libro se termino de imprimir
en el mes de septiembre del 2001
en los Talleres Gráficos D.E.L. srl
Buenos Aires, Argentina

9) "Ley, Libertad, Hybris",
Editorial Euthymia, 295 pág.
Buenos Aires, 1993.

10) "Voluntad Divina y
Democracia" Editorial
Euthymia, 345 páginas, Buenos
Aires, 1994.

11) "Teoria de la Historia",
Editorial Euthymia, 281
páginas, Buenos Aires, 1995.

12) "Cristianismo o
Democracia", Editorial
Euthymia, 398 páginas, Buenos
Aires, 1998.

13) "Los grandes enemigos del
equilibrio interior", Editorial
Euthymia, 416 páginas, Buenos
Aires, 2000.

In limba romana:

1) Legionarismul sau traira
virtutilor" Editorial Euthymia,
245 páginas, Buenos Aires,
2001.

2) Crampeie din sbuciumul
exilului, Editorial Euthymia, 70
páginas, Buenos Aires, 2001.

Extras din "ANIOLOGIE LEGIONARA", opera publicistica de I. SIMA, Colectia "Omul Nou", Vol. IV, p. 351, 1981 (din Tara si Iulie, 1980). Vol. IV, p. 351. Revizuita si tiparita de Traian Golea, Selecta Ingrijita de Victor Corbut. Miami Beach, Florida, USA, 1994.

TARA SI EXILUL

CURIER INFORMATIV AL MISCARII LEGIONARE

Director: Gheorghe Costea Deposito Legal - M.3655 - 1965 Anul XVI Nr. 9-10
Avda. Alberto Alcocer, 47-11º. A. OFICINA AUXILIAR Iulie-August 1980
MADRID-16 Montera, 20

Scrisori Legionare

A apărut în publicistica exilului o foaie, modestă ca înfățișare, dar atrăgătoare, caldă și vibrantă, prin înțelepciunea care emană din ea. E vorba de "Scrisori Legionare", ce apar la Buenos Aires dela începutul acestui an, în fiecare lună, sub direcția Profesorului Stan M. Popescu (Ovidiu Găină). Privită la început cu oarecare mirare și chiar neîncredere, "Scrisorile Legionare" și-au făcut drum în lumea exilului și astăzi e citită cu interes de toți cei care caută un tâlc mai înalt vieții omenești.

Ovidiu Găină nu vorbește ca un savant, deși e profesor universitar, ci reamintește legionarilor din exil adevăruri simple pe care ei înșiși le-au învățat dela căpitanul nostru. Adevăruri, cari, în cursul vremii, din cauza mediului străin în care trăim, au început să-și piardă reflexele lor pure în suflețele noastre. Nu aceste adevăruri s'au tocit, căci valoarea lor este eternă, ci ca pacitatea noastră de a le menține incandescente în suflețele noastre. "Eroismul de durată" a început să cedeze locul unor preocupări prea umane, mult prea umane, legate de existența noastră terestră.

Ovidiu Găină e unul dintre puținii supraviețuitori ai epocii eroice a mișcării. De trei ori s'a asvârlit în vârtoarea morții și de trei ori Dumnezeu l-a scăpat teafăr. Deci, nu vine să dea lecții din perspectiva unui gânditor abstract, ci avizurile lui doctrinare se bazează pe propria lui experiență legionară, trecută prin fiorii morții. El ar vrea ca acele cuvinte care constituie vocabularul legionar, cum ar fi "dragostea", "jertfa", "bun simț", etc., să-și recapete greutatea lor specifică, să-și recâștige semnificația lor autentică. Să nu demonetizăm principiile de bază ale mișcării, cu interpretări sterile. Să nu cădem în cazuistică, încercând să coborâm ceace este mare și nobil în doctrina legionară pentru a justifica porniri și atitudini egoiste.

Exilul l-a asvârlit în final pe Ovidiu Găină la Buenos Aires. Aici și-a creat o faimă bine meritată, în cercurile culturale ale acestei țări, atât prin lucrările sale le cât și prin serioșitatea pregătirii lui profesionale.

A devenit un specialist apreciat în psihotehnică și în psihoterapie.

Profesor universitar, s'a ridicat la această treaptă exclusiv prin studii intense în cele mai variate domenii: filosofie, istorie, psihologie. Ne aducem aminte de o carte publicată mai de mult, care a făcut multă valvă în exil: "El hambre de Dios" (Foamea de Dumnezeu), în care în capitole scurte, a demonstrat că apropierea de Dumnezeu, căutarea Lui, este o trăsătură comună a celor mai mari genii ale omenirii.

Mai târziu, a publicat în spaniolă o lucrare sociologică de interes general, "Creșterea și declinul aristocrației", în care a explicat cum s'a născut clasa conducătoare la toate popoarele și cum a pierit această clasă când virtuțile ei s'au stins. Aristocrația a pierit prin ea în săși, când s'a contaminat de viciul materialismului. Această lucrare, dacă cultura actuală nu ar fi atât de puțin receptivă la marile adevăruri ale vieții, ar trebui să fi gureze printre cele mai importante opere ale lumii contemporane.

În rândurile ce urmează ne îngăduim să reproducem câteva pasagii dintr'un articol al lui Ovidiu Găină, publicat în numărul pe August 1980, al "Scrisorilor Legionare":

Spiritul de sacrificiu

"Spiritul de sacrificiu izvorăște din dragostea pentru idealul nobil sau pentru o persoană care întruchiează un ideal nobil. Când e vorba de sacrificiile făcute de părinți pentru fii, e vorba de o dovadă de jertfă care e o consecință a instinctului matern și patern. Deși sacrificiile făcute de părinți sunt frumoase și altruiste, nu au valoare nobilă a jertfei pentru un ideal: Cristos, Negul, Căpitanul sau Legiunea.

"Cele mai numeroase exemple de sacrificii nobile le avem în timpul adolescenței. În această etapă a dezvoltării individului se îngemănează doi factori: etatea, caracterizată de idealism, și puternica necesitate și urgență de autoafirmare ca viitor adult. Sufletul tânărului tinde spre noblețe și spre dăruire de sine, de aceea sădirea unui ideal nobil în inima unui tânăr e ca sămânța aruncată pe un teren fertil. Tendința de a se jertfi pentru un ideal dispare la maturitate numai când structura psihomintală a tânărului este caracterizată de o înclinare spre spiritul speculativ-materialist, sau când tendința egoistă e prea accentuată.

"Sacrificiul de durată, spiritul de jertfă continuu caracterizează numai personalitățile care aspiră la un anumit grad de ascetism, deoarece a jertfi înseamnă în primul rând a renunța, iar renunțarea la comodități, la bunuri, distracții, onoruri și frivolități pretinde un anumit grad de vigoare sufletească, pe care numai bărbații cu pastă de ascet pot s'o aibă.

Ovidiu Gaina (Stan M. Popescu)
"Legionarismul între Paideia și politica"

Lucrări științifice publicate în reviste de specialitate din Statele Unite, Germania, Japonia și Spania:

- 1) "La Psicología Industrial como puente anímico entre empleadores y empleados", en revista Ingeniería Internacional, de Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, N° 5, 1961, USA.
- 2) "La psicología demuestra la convivencia de los métodos de selección" en Revista Ingeniería Internacional, de Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, N° 7, 1961, USA.
- 3) "La evaluación de las tareas" en Ingeniería Internacional Industrial, de Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, N° 6, 1961, USA.
- 4) "La psicología laboral y el psicodiagnóstico", en Ingeniería Internacional Industrial, de Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, N° 8, USA.
- 5) "Die Dynamik der argentinischer Arbeitsgruppen" (traducido del español al alemán por Dipl. Psych. M. Smollny) en FORFA BRIEFE, Forschung Institut für Arbeitspsychologie, Braunschweig, Anual, XI, N° 6, 1962, Alemania.
- 6) "Ueber die Gründe des Unbehagens beim arbeitenden Menschen", en revista Praktische Psychologie, Gessellschaft für Praktische Psychologie, Homburg, N° 6, 1963, Alemania.
- 7) "A theory regarding the hypothetic existence of an individual rhythm in the energetic expansion of thinking, feeling an acting", en la revista PSYCHOLOGIA, An International Jorunal of Psychology in Orient, Univ. Kyoto, N° 6, pág. 155-163, 1963, N° 6, Kyoto, Japón.
- 8) "Los dirigentes fabriles. Aspectos de una investigación argentina", en Boletín de Instituto Nacional Científico de Racionalización del trabajo, Enero 1963, Año XVI, N° 172, Madrid España.
- 9) "La formación y la evolución de un grupo de treabajo", en la Revista de Psicología General y Aplicada, págs. 310-312, del Instituto Nacional de Psicología, Universidad Central de Madrid, España, Enero 1965, Nros. 76-77.